

onafhankelijk studentenblad

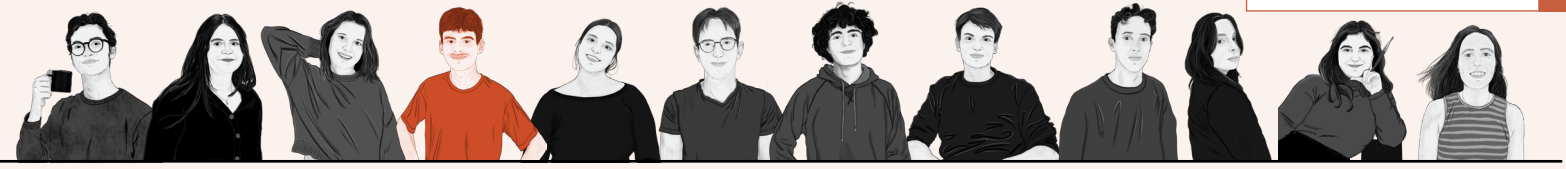
veto

jaargang 52 nummer 8
18 mei 2026
driewekelijks blad
erkenningsnummer p706128
afgiftekantoor Leuven

 bpost
PB-PP | B-02817
BELGIE(N) - BELGIQUE

Eén jaar Severine Vermeire

'Ik hoop op een tweede termijn': in gesprek met de rector

In deze editie

4
Is het een goed idee om een pint te drinken vlak voor je mondeling examen?

4
DICHTERBIJ
Een afscheid

5
Op kot gaan zorgt niet zo maar voor betere punten

6
Eén jaar Severine Vermeire: 'Een dialoog met Demir? Het is vooral eenrichtingsverkeer'

10
Mijn studentenjob is top: 'Ik kan ervoor zorgen dat mensen niet vergeten worden'

12
De paradox van de emancipatie: 'De behoefte om een veilige plek op te zoeken wordt kleiner'

14
DE LEGENDE
Philip Dutré: 'Ik wou al professor worden sinds ik acht jaar was'

17
SPLINTER
De indeling van het academiejaar zorgt voor ondoordachte levenskeuzes

18
Kunstenonderwijs wordt fors duurder voor niet-Europese student: 'Het is uit pure noodzaak'

22
Betonnen parels en schaalvergissingen: de Leuvense campus onder de loep

26
Voor de KICK: deze studenten beginnen een startup

28
Jasper De Maeseneer: 'Wat het meest brandt, dat moet je vertellen'

31
Wie Nietzsche citeert, heeft nog geen gelijk

32
NAVRAAG
Inge Vrancken: 'Als ik met mijn voeten in de ellende sta, kan ik overbrengen hoe oorlog écht voelt'

36
DE KRINGTIP
Een laatste avondmaal en beachvolleybal: het gekste dat kringen je in mei aanbieden

Vermeire begrijpt dat vertrouwen deugd kan doen. Demir kan er wat van leren

Yin en yang. Water en vuur. Zo kan je het verschil tussen KU Leuven-rector Severine Vermeire en minister van Onderwijs Zuhair Demir (N-VA) tegenwoordig het best beschrijven.

De twee hebben voor alle duidelijkheid allebei ambitieuze plannen. Vermeire wil de organisatie van de KU Leuven eenvoudiger maken waar dat kan, en na tientallen jaren de interne financieringsstromen herzien. Demir wil de studievoortgang van studenten in het hoger onderwijs verbeteren en hoopt op een nieuw financieringsmodel voor de universiteiten. Dat is telkens niet min.

Fundamenteel verschillend is de manier waarop de twee die plannen aanvatten. Eerst de rector: tijdens haar campagne in 2025 benadrukte zij steeds het belang van 'vertrouwen' geven. Een open deur met een roze campagnestrik rond, dachten we toen. Maar Vermeire houdt voet bij stuk.

Voor de herziening van het interne financieringsmodel, die gevoelig ligt bij een groot deel van de universiteit, laat ze de geesten voldoende rijpen. De onderhandelingsmarge die de studenten kregen bij de uitwerking van het nieuwe Participatiereglement, dat de studentenvertegenwoordiging aan de

KU Leuven regelt, toont ondertussen aan dat vertrouwen ook in de praktijk werkt.

Het verschil met Demir mag er zijn. In het leerplichtonderwijs was de minister oorspronkelijk populair, maar neemt de rancune toe omwille van haar stijl. Schooldirecteuren hebben weinig in de pap te brokken. De minister beslist. Hetzelfde geldt voor het hoger onderwijs.

Houd die argwaan achterwege. De rector kan het u aanleren

'Er heerst argwaan', antwoordt Vermeire in deze editie op de vraag of de vrijheid van het hoger onderwijs onder druk staat. Want ja, ook wat de universiteiten betreft, trekt de overheid meer naar zich toe. Dat Demir de schroeven van de studieduur dichter wil draaien, ten koste van initiatieven van de instellingen, is er een jammer voorbeeld van.

Daar houdt het niet op. Terwijl haar kabinet nog niet aantoonde dat er fraude plaatsvindt, lekte in januari in *Veto* een plan uit

om frauderende studenten, die een studiebeurs krijgen maar eigenlijk nooit studeren, aan te pakken.

Het uitgangspunt? Argwaan. 'Het ontwerp vertrekt vanuit het idee dat alle mensen van nature profiteurs zijn en dat daarom maatregelen nodig zijn', reageerde professor Sociaal Beleid Wim Van Lancker in *Veto*. Dat het plan ondertussen op de helling zou staan, doet er hier niet toe. Echokamers leiden tot wantrouwen en oplossingen waar niemand om vraagt.

Daarom een oproep die op het eerste gezicht zweverig lijkt, maar voor een minister evident zou moeten zijn. Maak keuzes, maar betrek de instellingen en de studentenvertegenwoordigers bij dat beleid. Laat je drijven door vertrouwen, en houd die argwaan achterwege. De rector kan het u aanleren.

Of wacht. Wat vertelde zij ons? 'We hebben de minister nog niet samen met de vijf Vlaamse rectoren kunnen zien.' Misschien daar eerst eens werk van maken. ☹

Pieterjan Douchy is redacteur Onderwijs. Het editoriaal wordt gedragen door de voltallige redactie.

Cartoon van de maand

© Servaas Verhelst

Is het een goed idee om een pint te drinken vlak voor je mondeling examen?

Een pintje drinken vlak voor je mondeling examen om voor het nodige zelfvertrouwen te zorgen: een goed idee? Ja, is het korte antwoord. Maar het lange antwoord is wat genuanceerder, zegt toxicoloog Jan Tytgat. ELIAS FRET

© Guillaume Beauprez & Femke Van Crombrugge

Naar alle waarschijnlijkheid herken je volgende situatie wel: je wil je naar je mondeling examen begeven, maar je handen trillen van de stress. Zou een frisse pint mij niet voor een uurtje de nodige *schwung* kunnen geven en mij door het examen loodsen, vraag je je misschien af. Je ouders zullen het je misschien afraden, maar wij vroegen het voor de zekerheid aan toxicoloog Jan Tytgat (KU Leuven).

Het korte antwoord: ja. 'Het enige wat ik met wetenschappelijke zekerheid kan zeggen, is dat dat het stressniveau kan verlagen', zegt hij. 'Als je stress hebt, kan alcohol een groot dempend effect hebben op je bewustzijn. Ik zou het zeker niet aanbevelen, maar wanneer je vingers aan het trillen zijn van de stress kan een consumptie alcohol puur farmacologisch gezien soelaas bieden.'

'De examiner die vlak voor je zit zal ruiken dat je alcohol hebt gedronken. Je kan begrijpen dat dat niet zo goed overkomt'

— Jan Tytgat, professor toxicologie (KU Leuven)

Maar dat is geen advies, benadrukt Tytgat. 'Sowieso is het drinken van alcohol niet goed voor de gezondheid. Oudere generaties zouden misschien nog iets anders beweerd hebben, maar daar is geen wetenschappelijk bewijs meer voor. Dat betekent ook niet dat je alle alcohol links moet laten liggen. Als je iets wil vieren, kan een glas voor een dopamineshot zorgen, en mentaal voordeel bieden.'

Veel hangt af van de dosis alcohol. 'Drink je één glas, is dat ongeveer tien gram alcohol. Als je het daarbij houdt als volwassene en niet dagelijks doet, zie ik daar niet veel kwaad in. Een student die een glaasje drinkt na een dag studeren om eventjes uit te blazen en daarna gaat slapen, bijvoorbeeld. Maar als je vijf of tien pinten drinkt, is dat wel iets gans anders.'

Een pintje drinken vlak voor een examen kan dus wel dege-lijk voor de nodige *confidence boost* zorgen. Maar natuurlijk spelen er nog andere factoren. 'De examiner die vlak voor je zit zal ruiken dat je alcohol hebt gedronken, dus je kan begrijpen dat dat niet zo goed overkomt', lacht hij. ☺

De vraag van de maand

Elke maand beantwoordt *Veto* een studentikoze vraag. Wil jij dat we iets voor je uitzoeken? Stuur dan een mailtje naar veto@veto.be.

dichterbij: Amber Herstraets

Een afscheid

na een week op kot komt het kind in jezelf thuis

foto's van vroegere vrienden hangen op je prikbord
twee muren zijn fuchsia geverfd en behangen met tranen
je herinnert je

paarse maandagen
tikkertje onder de benen
je juf van het derde leerjaar

ze zei dat sommige mensen boeken lezen en anderen boeken in brand steken
ze gaf je een ster omdat je opstel hierover pakkend was

in je prullenbak liggen notitieboeken, gekaft met Washi-tape
in de zijlijn lees je

ongeraden Galje-woorden
een graffiti s
een zin die grappig was maar je nu niet meer snapt
je juf met een snor de naam van je beste vriendin met een hartje op de i

je bladert door je jongere zelf
schetst een president
je snorloze juf zou zeggen dat Amerikaanse universiteiten geen boeken lezen
en onafhankelijke studentenbladen niet voor de borst willen stoten
je kapt de gedachte met Washi-tape
en steekt je universiteitsopstellen in brand

Amber Herstraets is student Culturele Studies aan de KU Leuven.

© Lien Forier

© Robin Geukens

Op kot gaan zorgt niet zomaar voor betere punten

Is op kot gaan minder voordelig voor je studies dan oorspronkelijk gedacht? Nieuw onderzoek van de UGent toont aan van wel. 'Maar je moet vooral geen schrik hebben voor slechte punten.' ELLA-SOFIA SNEYERS

Presteren kotstudenten beter dan hun pendelende aulagenoten? Of gaan zij die langer van de ouderlijke haardstede kunnen genieten met de hoogste punten aan de haal? Die vraag stond centraal in recent onderzoek van de UGent, en is een herkenbaar dilemma voor studenten en ouders: op kot gaan of pendelen?

'Zeker ouders koesteren de zorg dat het kotleven ten koste zal gaan van betere punten', vertelt Victor Debruyne, die zich als doctoraatsstudent specialiseert in arbeidseconomie en betrokken was bij het onderzoek.

Op kot gaan: toch niet zo'n voordeel

En wat blijkt? Op het eerste gezicht lijkt het alsof kotstudenten betere resultaten halen. Maar correlatie betekent geen causaliteit. Eens je rekening houdt met individuele verschillen tussen studenten, verdwijnt dat voordeel. Andere kenmerken zijn namelijk een veel betere voorspeller van je academische prestaties, zoals de punten die je in het middelbaar haalde, je thuistaal of de opleidingsgraad van je ouders. En laat het nu zo zijn dat studenten waarvoor sowieso hogere punten voorspeld worden, vaker de stap naar het kotleven zetten.

Toch is de studie vernieuwend. Vorige onderzoeken werden voornamelijk cross-sectioneel gevoerd, wat betekent dat de gegevens op één specifiek moment verzameld werden. De onderzoekers van de UGent pakten dat anders aan.

'Wij konden vier jaar lang studenten volgen doorheen hun studies. Daardoor werden

de studenten niet alleen met elkaar vergeleken, maar ook met zichzelf', zegt Debruyne. De vragenlijsten die de studenten invulden, werden nadien gekoppeld aan hun officiële examenresultaten. Een student die het ene jaar niet op kot zit maar nadien wel, is op die manier een interessante observatie.

Afleiding of vrijheid?

De ouderlijke bekommernis was niet onlogisch: uit voorgaand onderzoek blijkt inderdaad dat op kot gaan voor meer "afleiding" zorgt. Kotstudenten besteden namelijk meer tijd aan hun vrienden, ze kennen minder structuur in hun dagen en zijn doorgaans meer begaan met het uitgaansleven, waardoor ze ook meer alcohol drinken.

'Op kot gaan kan ervoor zorgen dat je je meer thuis voelt in de academische context'

— Karine Verschueren, professor schoolpsychologie (KU Leuven)

'Op kot heb je meer vrijheid om zelf je tijd in te delen, waarbij je een goede balans moet vinden tussen die sociale activiteiten en je studies', vertelt professor Karine Verschueren (KU Leuven), gespecialiseerd in schoolpsychologie.

Maar het kotleven kent ook vele voordelen: studenten raken sneller en beter geïnte-

greerd in hun nieuwe omgeving, spenderen minder tijd aan de verplaatsing van en naar hun campus en kunnen gemakkelijker bij medestudenten terecht voor vragen over hun studies. 'Op kot gaan kan ervoor zorgen dat je je meer thuis voelt in de academische context', zegt Verschueren.

Geen dorm rooms

Ouder onderzoek, dat voornamelijk die voordelen van op kot zitten benadrukte, heeft in Angelsaksische landen een invloed gehad: studenten worden daar vaak verplicht, zeker in hun eerste jaar, om op de campus te wonen. Debruyne stelt zich dan ook de vraag of dat onderzoek invloed zal hebben op onderwijsbeleid.

Verschueren nuanceert dat: 'Het is goed dat men beleid zou aanpassen op basis van wetenschappelijke bevindingen, maar dan moet dat onderzoek wel in context geplaatst worden. Op kot gaan in Vlaanderen verloopt heel anders dan het leven in *dorm rooms*.'

Studenten die twijfelen over op kot gaan, moeten zich volgens Debruyne vooral niet laten tegenhouden door het onderzoek: 'Het is een heel persoonlijke keuze. Je moet vooral geen schrik hebben voor slechte punten. Het hangt vooral af van wat je doet met de tijd die vrijkomt door niet te moeten pendelen.'

Verschueren sluit zich daarbij aan: 'De vraag is eigenlijk niet: "Is op kot gaan een goed idee?", maar: "Voor wie en wanneer is op kot gaan een goed idee?" Studenten moeten voor zichzelf die afweging kunnen maken.' ☺

'Een dialoog met Demir? Het is vooral eenrichtingsverkeer'

© Sabine Mosman

Eén jaar na haar verkiezing tot rector van de KU Leuven, zoeken we professor **Severine Vermeire** op. In een exclusief gesprek met *Veto* praat ze openhartig over gehallucineerde citaten, de plannen van Zuhail Demir en de tweede termijn die ze ambieert. PIETERJAN DOUCHY, ELIAS FRET

Ik heb het thuis al gezegd: als je mij ziet veranderen, moet je het zeggen', lacht Severine Vermeire. 'Dan mogen jullie erover schrijven. Ik hoop dat ik niet verander. Een van de zaken waar ik op probeer te letten, is om authentiek te blijven. Het rectorchap is een uitdagende job, zoals topsport. Hiervoor werkte ik ook al wel best hard, maar het verschil is dat ik nu continu alert moet zijn.'

Net geen jaar geleden kwam Severine Vermeire als winnaar uit de rectorverkiezingen. Hoewel de professor gastro-enterologie de campagne startte als onbekende en relatief onervaren kandidaat, groeide ze uit tot de favoriet. Ondertussen zit ze stevig op haar stoel als rector van de KU Leuven.

Veel liet ze zich nog niet opmerken door het brede publiek. Maar nu haar eerste academiejaar als rector op haar einde loopt, en het beleidsplan in een versnellende fase komt, maakt ze graag met *Veto* de balans op. Want Vermeire zette hoog in tijdens haar campagne.

Ze beloofde een nieuwe wind aan de universiteit, en wilde hartig snoeien in het

aantal raden en gremia. 'Na slechts een jaar kan je amper zeggen dat het allemaal al gelukt is. Het is een *work in progress*. We zijn stappen aan het zetten', zegt ze. 'Ik heb vertrouwen gekregen na de verkiezing. Maar dat moet je ook geven aan de mensen. Dat ben ik altijd blijven zeggen.'

'Ik wil zoveel mogelijk vereenvoudiging waar het kan. De universiteit is een groot en complex huis. Het is belangrijk dat er kaders en regels zijn. Maar er ligt wel een laagje stof op al die kaders en regels. Daarom mag er wat afgestoft worden.'

Vereenvoudiging, is dat dé prioriteit van Vermeire I?

'Niet alleen. In het strategisch plan heb ik er zes thema's uitgehaald, en die komen goed overeen met mijn campagneplan. We hielden daarvoor ook rekening met de input van veel geledingen aan onze universiteit. Niet alleen vereenvoudiging, maar ook het aanpakken van de werkdruk en aandacht voor het welzijn van iedereen aan onze universiteit is belangrijk.'

Wat is dan dé prioriteit?

'Opnieuw: er is niet één prioriteit. Er zijn zes "tegels" waaraan gewerkt wordt. Eén rode draad is het gebruik van AI. We denken daarbij aan de studenten: hoe brengen we AI-geletterdheid binnen in de curricula? Hoe examineren we? Ondertussen kijken we ook naar de docenten en ons personeel. Op dit moment gaan we heel actief na of AI bij bepaalde processen aan de universiteit voor meer efficiëntie kan zorgen. Dat kan de werkdruk verminderen.'

In de academische wereld loopt het al eens fout. UGent-rector Petra De Sutter gaf een speech met gehallucineerde citaten. Vond u dat een moeilijk moment als rector?

'Niet alleen als rector. Volgens mij hebben veel mensen in een leidinggevende positie toen even gedacht: "Wow, dit kan misschien ook mij overkomen." Het is vooral een les aan onszelf: als we AI inzetten, laten we dan alstublieft ons eigen brein blijven gebruiken. We moeten kritisch blijven nadenken over alles wat we lezen en zien.'

Hebt u de citaten van uw speech aan de opening van het academiejaar na het nieuws over De Sutter nog eens gecheckt?

'Ik moet heel eerlijk zeggen dat ik onmiddellijk mijn speech terug heb bovengehaald.'

Dat deden wij ook. We vonden niets.

'Heel diep vanbinnen had ik het gevoel: "Oh nee". Maar het kon niet dat mijn citaten vals waren. Daar was ik voor driehonderd procent van overtuigd: ik had tijdens het schrijven geen AI gebruikt. Toch heb ik mijn speech eens nagelezen. En ik ben niet de enige. Ik geloof dat het nieuws bij veel mensen de ogen heeft geopend.'

'Op dat moment waren we gelukkig met het AI-bootcamp voor personeel aan het uitrollen. Het was nog niet helemaal klaar, maar ik dacht: "yes". Dit komt geen minuut te laat.'

Komt er ook een AI-bootcamp voor studenten?

'Technisch is dat zeker mogelijk. We koken ervoor om ons eerst te richten op het personeel, omdat ik geloof dat de studentengeneratie veel meer mee is met AI. Zij hebben andere noden. Mensen van mijn leeftijd zijn niet opgegroeid met de computer, laat staan met ChatGPT of Copilot.'

'Nu bekijken we hoe we het bootcamp ook toegankelijk kunnen maken voor studenten. Sommige modules zouden voor jullie te gemakkelijk zijn. Maar bepaalde passages over de juridische en ethische aspecten zouden jullie wel kunnen boeien. Eens we modules openstellen, is het aan de studenten om te beslissen wat ze daarmee

doen. Tijdens de komende maanden gaan we jullie vooral laten blokken.'

Gebruikt u zelf artificiële intelligentie?

'Niet dagelijks. In vergelijking met sommige van mijn collega's maak ik er wellicht minimaal gebruik van. Maar als ik bijvoorbeeld teksten moet schrijven of verbeteren kan AI helpen om mijn gedachten in *bullet points* om te zetten naar een vloeiende tekst.'

'Ons AI-bootcamp kwam geen minuut te laat'

'Als ik een heel moeilijke boodschap moet brengen, die emotioneel geladen is, dan kijk ik ook met AI na of die nog empathischer kan. Soms sta je versteld hoe de toon van een tekst kan veranderen door twee tot drie woorden.'

Denkt u al aan Vermeire II?

(lacht) 'Nu moet ik even nadenken, want dit gaan jullie zeker opschrijven. We zijn nu een jaar bezig, en dat is voorbij gevlogen. Vier jaar zitten er snel op. Dus ik hoop op een tweede termijn. Het team zit goed en er is veel enthousiasme rondom mij. En in zo'n groot "huis" is het goed dat je voldoende tijd hebt.'

Impliciet bond u zich al aan een tweede termijn. U wil de interne financieringsstromen, het allocatiemodel van de universiteit, aanpakken. Dat lukt niet op vier jaar tijd.

'Dat klopt. Die oefening moet echt gemaakt worden: er is in jaren niet meer naar gekeken. Met de voorbereidingen gaan we deze zomer aan de slag. Als iedereen goed uitgerust is.'

'We houden dan een conclaaf van drie dagen met de vicerectoren. Ik heb ook de decanen van alle faculteiten gevraagd om één dag aan te sluiten. Daar wil ik voor het eerst een debat over het interne allocatiemodel voeren.'

'Ik wil vooral overleggen wat de criteria zijn waarover wij vinden dat het geld aan de universiteit verdeeld moet worden. En ik heb het tijdens mijn campagne al gezegd: geen enkele faculteit moet vrezen voor haar bestaansrecht. Ik wil zeker geen faculteit opdoeken.'

Stelt u het plan uit naar een eventuele

ele tweede termijn om zeker herverkozen te worden?

'Nee, zo zit ik niet in elkaar. We gaan het debat nu niet uit de weg, maar moeten evenmin paniekvoetbal spelen. We moeten dit dossier voldoende tijd geven. Ik hoop erop dat we de grote principes van het allocatiemodel volgend jaar kunnen afkloppen.'

'De eerstvolgende stap is een foto nemen van hoe het nu gebeurt, en een foto volgens de nieuwe principes. Als er dan heel grote verschuivingen zouden plaatsvinden ten

nadele van één of twee faculteiten, dan moeten we terug rond de tafel gaan zitten. Ik wil iedereen erbij betrekken. Tegelijkertijd zijn er faculteiten die eindelijk die nieuwe foto's willen.'

Op Vlaams niveau wordt er aan een nieuw financieringsmodel voor de universiteiten gewerkt. Zal u daar rekening mee houden voor het Leuvense allocatiemodel?

'Voor een deel wel. De criteria op basis waarvan het geld wordt verdeeld vanuit Vlaanderen naar de universiteiten zijn onderzoek en onderwijs. Het is dus niet zo dat wij onderwijs en onderzoek in ons intern allocatiemodel helemaal niet zouden laten meetellen. Dat zou absurd zijn. Er moet een beetje een correlatie zijn. Maar het moet geen één-op-éénrelatie zijn. Voor het financieringsmodel kijkt de minister ook naar de universiteiten.'

Er bestaat dialoog?

(stil) 'Euhm, dat is nog eufemistisch uitgedrukt. Is er dialoog? Er worden aan ons vragen gesteld. En we proberen daar antwoorden op te bieden. Maar we hebben de minister nog niet samen met de vijf Vlaamse rectoren kunnen zien. Dat is echt jammer.'

Dat is pijnlijk.

'Ik zou graag hebben dat we twee of drie keer per jaar gewoon kunnen samenzitten, waarbij we punten kunnen aanhalen over wat er bij ons leeft. De minister kan dan haar plannen uit de doeken doen. Dan kunnen wij kijken waar we haar kunnen helpen met haar beleid, met onze expertise. En vooral: opdat ze voeling heeft met onze zorgen en uitdagingen. Dat zou ik een normale manier van samenwerken vinden.'

© Sabine Mosman

Denkt u dat het hoger onderwijs haar gewoon niet interesseert?

(zwijgt) 'Dat zal je aan haar moeten vragen. Ze zegt nochtans dat ze een fiere alumna is van deze universiteit. Ze heeft natuurlijk een grote portefeuille. Niet alleen het hoger onderwijs behoort tot haar bevoegdheden. Maar we proberen toch telkens weer duidelijk te maken dat hoger onderwijs óók belangrijk is. Na de besparingen van vorig semester, hebben we toch geprobeerd om duidelijk te maken dat we voldoende getroffen zijn.'

Er volgt wel beleid over hoger onderwijs. Denk maar aan de aanpak van de studievoortgang.

'Het is vooral eenrichtingsverkeer. Doe dit, doe dat. Of er wordt iets opgelegd, en dan wordt er naar ons gekeken om het verder uit te werken. Neem bijvoorbeeld het dossier rond de toekenning van studiebeurzen. Er mogen uitzonderingen zijn (op de regel van minimaal 54 studiepunten per beursstudent, red.), zegt ze dan, maar het is aan de instellingen om het uit te werken. Dat zou ik graag anders zien.'

Hoe gaan jullie dat uitwerken?

'Dat zijn we aan het bespreken samen met de vier andere universiteiten. Hoe meer we samen kunnen doen, hoe duidelijker het zal zijn voor de studenten. Het kan niet zijn dat de ene universiteit strengere uitzonderingen voorziet dan de andere. Gelijikheid voor alle studenten is essentieel.'

De hogescholen hebben onlangs een akkoord gesloten om die uitzonderingen samen af te kloppen. Zijn de universiteiten dat ook van plan?

'Absoluut. Er is al een werkgroep voor die reeds enkele keren is samengekomen. We moeten gemeenschappelijk kunnen zeggen welke uitzonderingen we toestaan.'

Bent u fan van haar plannen met studievoortgang? U heeft zich daar nog niet over uitgesproken.

'Ik denk dat ik kan spreken namens de andere rector: we zijn heel bezorgd. De maatregelen kunnen mogelijk zorgen voor nieuwe ongelijkheden tussen studenten. Ik denk trouwens dat studenten in de eerste plaats voorstander zijn van een goede studievoortgang.'

'Elke student wil vooruit met zijn studies, wij ook. De KU Leuven heeft daarin een voortrekkersrol gespeeld: al in 2021 hebben wij de mijlpaal ingevoerd. Twee jaar later is Vlaanderen gevolgd met het drempel-decreet. De positieve effecten daarvan zien we langzaam: nu haalt 45 procent van de studenten zijn mijlpaal in één jaar. Bij de start was dat nog 41 procent.'

'Het is ook daarom dat we aan de minister

'Francesca Albanese heeft haar eredoctoraat inderdaad gebruikt. Ik geloof dat de universiteiten daar op voorhand niet zo over hadden stilgestaan: dat zij accountable zouden worden gehouden.' © Sabine Mosman

hebben laten weten: wacht even met nieuwe maatregelen. Ik denk dat we haar voorlopig overtuigd hebben. De huidige maatregelen werken, geef die toch nog een paar jaar de tijd.'

Dus u hoopt dat ze die maatregelen nog even on hold zet?

'Dat hoop ik nog altijd. We hebben de data aangeleverd die aantonen dat de mijlpaal werkt. We hopen dat dat haar overtuigt om toch nog even op de rem te staan, en ons werk verder te laten doen. Als we continu andere regels opgelegd krijgen, zal het niet werken. We zijn een paar keer naar het kabinet gegaan, maar de minister was er niet voor ons. Dat is jammer.'

De Vlaamse regering wil de stuvomiddelen ook rationaliseren. De middelen zouden per regio verdeeld worden, en niet meer per instelling. Vrezen jullie dat er ook dan weinig dialoog zal zijn?

'Ik hoop van niet. We zitten er nu allemaal

een beetje door. Ik snap het niet goed: ze wil de middelen meer efficiënt inzetten, maar dan zal het weer aan ons zijn om het verder uit te werken.'

Is er ook geen trend naar verstaatsing vanuit de politiek? En minder vrijheid voor de instellingen.

'Het is een toenemende trend. De autonomie van de universiteiten moet wel gerespecteerd worden. De regering wil steeds meer grip krijgen op wat we doen, en hoe we het doen.'

Staat de vrijheid van onderwijs onder druk?

'We moeten daar scherp in blijven, en alert blijven voor zaken die momenteel op een ander continent gebeuren. Die mogen niet overwaaien naar ons. Wij hebben het goed voor met de maatschappij, en de jonge mensen die we willen opleiden. Mijn boodschap is: vertrouw ons, en geef vertrouwen aan de universiteiten en hogeronderwijsinstellingen. Er heerst argwaan.'

Het lijkt soms alsof het beleid al op voorhand vaststaat, ondanks de grote impact.

'Ik denk dat we niet aan paniekvoetbal moeten doen. Wij – en de andere universiteiten ook – moeten uitgaan van onze sterktes, en onze eigen koers varen. We doen het al zeshonderd jaar goed, laten we verder op dat elan gaan. We moeten een voortrekkersrol blijven spelen, ook naar de maatschappij toe.'

Dat was een punt tijdens uw campagne: academici moeten zich buiten de ivoren toren begeven. Toch zien we u niet zo vaak in de media.

'Ik neem die rol enkel op als ik iets te zeggen heb. Je zal me zeker niet in een spelprogramma zien zitten. Naar mijn persoonlijke overtuiging is dat niet de taak van een rector. En als het gaat om specifieke expertise, doen onze experts aan de KU Leuven het uitstekend in de media.'

Speelt het mee dat u misschien liever geen media-aandacht heeft, dan negatieve media-aandacht? Denk bijvoorbeeld aan de UGent die van mediastorm naar mediastorm gaat.

'Soms heb je niet te kiezen, natuurlijk.'

'Vier jaar zitten er snel op. Dus ja, ik hoop op een tweede termijn'

Een voorbeeld: wat zou u doen als de controversie rond wetenschapsfilosoof en 'rassenrealist' Nathan Cofnas zich aan deze universiteit voordoet? Een deel van de professoren wilde hem niet aan hun instelling en spraken over racisme, anderen deden een beroep op de academische vrijheid.

'Om te beginnen raakt een controversiële onderzoeker sowieso niet zomaar binnen aan onze universiteit. Zo'n aanstelling wordt steeds goed geëvalueerd. Cofnas werd bovendien aangesteld als postdoctoraal onderzoeker. Dat is nog een verschil. Ik heb ook geen zicht op alle postdoctorandi die binnenkomen. Dat is de verantwoordelijkheid van de individuele professoren.'

Ook op dat vlak geeft u vertrouwen.

'Inderdaad. In het begin wist rector De Sutter ook niets over de aanstelling van Cofnas, geloof ik. Moeilijke dossiers zullen er aan onze universiteit ook nog komen. Dan moet je even rustig blijven, goed proberen factchecken en met de betrokkenen aan tafel zitten: met de bevoegde decaan,

© Sabine Mosman

en met de persoon zelf. Daarna moet je een genuanceerd verhaal brengen.'

U zou niet zeggen: deze persoon heeft aan de universiteit geen plaats?

'Eerst moet je het gesprek aangaan met die persoon zelf. Maar als diens positie onhoudbaar wordt, en als uiteindelijk blijkt dat een aanstelling raakt aan de waarden en kernmissie van onze universiteit, dan geloof ik dat je moet ingrijpen. Wie haat of racisme verkondigt, heeft hier geen plaats.'

Ook over Palestina is het in Gent onrustig. De universiteit wordt er opnieuw bezet.

'Het is hier rustiger, maar ik krijg wel gelijkaardige vragen. Er zijn studenten en collega's die willen dat we een stap verder gaan. Ik ga die gesprekken niet uit de weg en we zijn daarover op dit moment aan het nadenken. Zoiets kan niet in een vingerknip.'

'Als we zouden besluiten om ons beleid bij te stellen, dan moeten we dat liefst in samenspraak doen met de andere rector. Vlaanderen is een zakdoek groot. Je moet proberen om tot een zekere gezamenlijke visie te komen.'

De KU Leuven paste voor het eredoctoraat dat de UGent, VUB en UAntwerpen aan Francesca Albanese, VN-rapporteur voor Palestina, uitreikten. Was dat een moeilijke overweging?

'Dat was zeker geen gemakkelijke keuze, omdat er verschillende meningen leefden aan de universiteit. En nog steeds. Ik ben daarover veel gesprekken aangegaan, met decanen en vertegenwoordigers van studenten en personeel. Er waren voor- en tegenstanders. Er waren mensen die teleurgesteld waren dat we niet meededen, maar de mening die je misschien minder gehoord hebt, is dat het toch goed is dat we pasten.'

Tijdens de ceremonie gaf Albanese aan dat ze de drie universiteiten in het oog zou houden. Als ze hun beleid ten aanzien van Israël niet aanpassen, zou ze haar eredoctoraat publiekelijk intrekken. Een dreigement.

'In dat opzicht heeft ze haar eredoctoraat inderdaad gebruikt. Ik geloof dat de universiteiten daar op voorhand niet zo over hadden stilgestaan: dat zij *accountable* zouden worden. Er was ook veel negatieve media-aandacht rond. Dat is jammer, want een eredoctoraat moet een mooi feest en een mooie erkenning zijn.'

'Natuurlijk vindt iedereen het verschrikkelijk wat er daar – nog altijd – gebeurt. En zeker met de aanval op Iran en Zuid-Libanon. Maar dan is de vraag: zijn wij een politiek instituut? Nee, wij moeten verschillende meningen kunnen toelaten. Je kan nooit voor iedereen genoeg doen, zeker in het geval van zo'n moeilijke en geladen thema's.' ☺

Lees het volledige interview op veto.be.

Mijn studentenjob is top: 'Ik kan ervoor zorgen dat mensen niet vergeten worden'

Deze jobstudenten ruilen het geklaag van onvriendelijke klanten in voor veel coolere ervaringen: van graven in familiegeschiedenis tot mensen laten gillen in een escaperoom of zweven door de lucht. Drie studenten vertellen waarom hun bijbaan allesbehalve saai is. LISA VAN LEEUWEN

Guillaume Beuprez: 'Altijd op zoek'

Vanaf zijn twaalfde vroeg Guillaume aan zijn familie wie zijn ooms en tantes waren. 'Ik stelde graag vragen over hun verhalen en door stambomen te tekenen wilde ik daar een soort overzicht van maken.'

Tijdens de coronapandemie groeide die passie uit tot een kleine obsessie om de tijd te doden. Zo kwam hij snel in de archieven terecht en werd hij vrijwilliger bij een aantal websites. Nadat hij een LinkedIn-bericht van een genealogisch kantoor ontving, ging Guillaume professioneel aan de slag.

Hoe ze bij hem terecht zijn gekomen, is ook voor hem een vraagteken. Maar als hij bezig is aan een onderzoek, valt er niet mee te stoppen. 'Dan begin ik en plots is er acht uur gepasseerd. In die tijd heb ik niet gegeten of gedronken. Maar is er wel veel werk gebeurd. Dus ja, *healthy?*'

'Het is heel verslavend om steeds verder in die stamboom naar boven te klimmen en meer dingen te vinden. Je komt echt van alles tegen: de genealogie zelf is een soort instrument om die verhalen los te maken.'

Zo heeft hij al een aantal opmerkelijke zaken aangetroffen op zijn zoektocht: van een stamboom waarbij iemands voorouder rond het einde van de negentiende eeuw in een Franse bende belandde, Joden die in de jaren '30 jammer genoeg vanuit Oostenrijk naar België moesten vluchten, tot iemand uit het Geheime Leger die opgesloten werd in Spanje maar uiteindelijk in Brussel terecht kwam.

'Het feit dat ik ervoor kan zorgen dat mensen niet vergeten worden, maakt het zo waardevol voor mij', vertelt Guillaume. 'Als je een paar generaties terug gaat, weten mensen niet meer hoe hun familie heet of welk beroep ze uitoefenden. Meestal waren dat gewoon boeren, maar die waren ook interessant. Die mensen hadden ook *struggles* in het dagelijks leven. En dat maakt het waard om steeds verder te zoeken.'

Meestal begint een stamboom vanuit een persoonlijk verhaal. 'Dat maakt het ook zo waardevol voor mij,' vertelt Guillaume. © Sabine Mosman

STUDENT

Lisa Dauwe: 'Meest dynamische job'

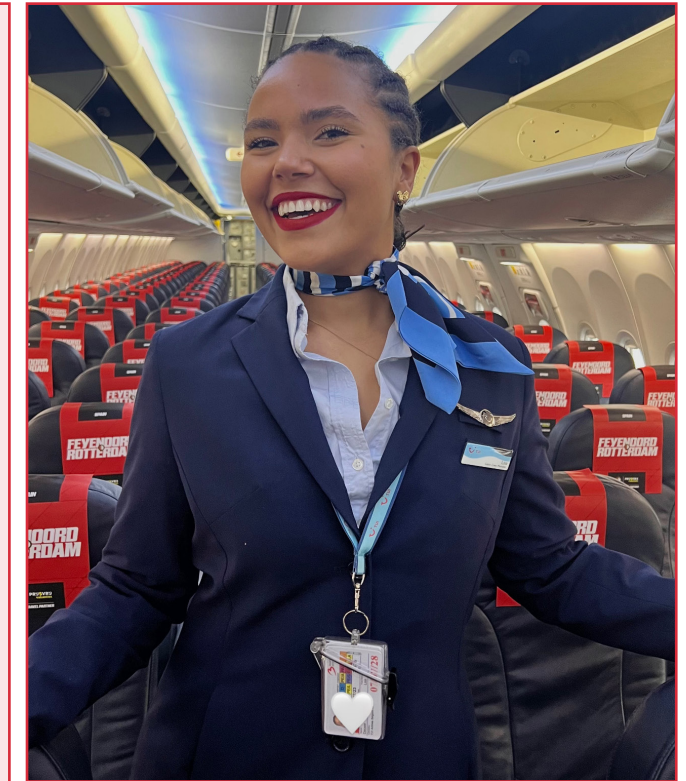
Stewardess was nooit een droomjob voor Lisa. In haar eerste jaar begon ze aan de opleiding Rechten in Hasselt, maar dat bleek niks voor haar te zijn. 'Toen ik in april stopte met mijn studies, zat ik een beetje in een dipje. Toevallig zag ik op dat moment via TikTok een vacature voor stewardess voor TUI.'

De combinatie van studeren en vliegen verloopt over het algemeen vlot, maar durft tijdens de blok ook te crashen. 'De afgelopen twee jaar was het wat zoeken, want je tekent dan telkens een contract voor drie maanden. TUI verwacht dat je ook in de drukke periodes werkt, zoals tijdens de kerstvakantie. Voor mij was dat toen blok, maar ik ging toch vliegen. Zo zette ik mijn werk voor mijn studies, en ik deed het ook veel liever dan studeren. Nu heb ik een balans kunnen vinden en vlieg ik alleen tijdens de zomer.'

De dagindeling blijft voor een studentenjob ook eerder ongewoon. 'Meestal sta ik rond drie uur op. Dat is niet ideaal, want ik ben echt geen ochtendpersoon. Maar een uur voor de passagiers vertrekken, moet je wel al op het vliegtuig zitten en checken of alle apparatuur nog werkt. Dan begint met de boarding het echte werk.'

De diversiteit maakt de job volgens Lisa zo leuk. 'Je hebt soms mensen die met stress aan boord stappen, maar als je hen op hun gemak stelt, appreciëren de lieve passagiers je job ook.'

Voor de rest is ze geïnspireerd door de verschillende mensen en het gemak waarmee je met andere culturen in contact komt. Toch is het leukste gedeelte de dagen op verplaatsing. 'We doen daar dan altijd uitstapjes met de crew. Het is gewoon zo tof om eens in Marokko of Kaapverdië te kunnen zijn.'

Het leukste gedeelte zijn de dagen op verplaatsing. 'We doen daar dan altijd uitstapjes met de crew', vertelt Lisa. © Lisa Dauwe

'Het is donker en de spelers zien ons dan ineens verschijnen, sommigen kunnen wel eens kloppen', lacht Jasper. © Jutta Heylen

STUDENT

Jasper Verhavert: 'Gevarieerd, teamwork en sfeer'

Jasper wist al langer van het bestaan van de escaperoom in zijn straat af. Nadat hij twee kamers met zijn ouders had gespeeld, was hij verkocht. Aangesproken door het leuke concept, wilden ze dat nog wel eens doen. Bij de poging tot boeking van de derde kamer zag Jasper op de website van Tales of Torchdale de oproep 'Jobstudenten gezocht' staan.

'Ik ben meteen op die sollicitatie gesprongen, maar ik hoorde daar dan niks van. Tot in de zomer. Na één sollicitatiegesprek mocht ik al beginnen', vertelt hij. Waar het een doorgewone manier was om aan een job te komen, is een werkdag in een escaperoom dat allesbehalve.

'Elke werkdag is anders, afhankelijk van de spelers. De kamers blijven natuurlijk hetzelfde', legt Jasper uit. 'Maar als ik de mensen ontvang, zit ik al in een rol. Ik moet ervoor zorgen dat de spelers in de juiste context binnenstappen. Daarom speel ik echt een typetje. Na mijn intro worden de spelers het spel ingeloodst en dan moet ik ze via de camera's in de gaten

houden. Dan is het vooral de juiste toetsen bedienen, waardoor het spel blijft kloppen.'

Jasper probeert vooral veel interactie te hebben met de spelers op basis van hun reacties op de *clues*. 'Maar één kamer, *Monster Mashers*, is echt eng, waardoor mensen nogal heftig kunnen reageren als er ineens iets onverwachts gebeurt', zegt hij. Dan kan de interactie intens worden.

'Het is donker en de spelers zien ons dan ineens verschijnen, sommigen durven wel eens kloppen. Maar het is uiteindelijk wel heel mooi om te zien wanneer de spelers met een voldaan gevoel naar huis gaan. Achteraf bekijken ze dan een compilatie van hun grappigste momenten en dat maakt ze altijd aan het lachen.'

Daarnaast is de eigenaar is een heel plezierig iemand. Hij speelde vroeger nog mee in *Ghost Rockers* als Alex. 'Het is wel een droom om met zo iemand te werken en zo de acteurskills van hem aangeleerd te krijgen', glundert Jasper. ☺

De paradox van de emancipatie: 'De behoefte om een veilige plek op te zoeken wordt kleiner'

LGBTQIA+-studentenverenigingen in Leuven hebben het moeilijk. Ze krijgen hun bestuursposities nog moeilijk gevuld, of bestaan gewoonweg niet meer. Is dat de paradox van de emancipatie? ELIAS FRET

© Sabine Mosman

EIke studentenvereniging heeft het moeilijk. Dat voelen wij ook. Het is moeilijk om studenten bij ons te houden. Op die manier kan je je bestuur niet meer aanvullen met nieuwe mensen.' Aan het woord is Noa Van den Wyngaert, co-coördinator van &of, de Leuvense vereniging voor LGBTQIA+-jongeren, gehuisd in het Leuvense regenbooghuis.

'We organiseerden vroeger bijvoorbeeld regelmatig LGBTQIA+-fuiven. Maar dat zijn zaken die als eerste sneuvelen wanneer je te weinig bestuursleden hebt. Dat is jammer, want daar is wel nood aan', zegt ze. LGBTQIA+-studentenverenigingen in Leuven hebben het moeilijk. De verenigingen krijgen niet meer alle posities gevuld, of kennen een beperkte opkomst bij hun activiteiten.

Want &of staat er niet alleen in. Ook Spectrum, een studentenvereniging voor LGBTQIA+-jongeren heeft het moeilijk. 'Mensen vinden vaak niet de motivatie of de energie om zich te engageren in het bestuur', zegt coördinator Mauke Noblesse. 'Mensen willen wel naar onze activiteiten komen, maar daar stopt het dan ook.' Leonardo, een vereniging voor internationale queer studenten was dit semester niet actief, en reageerde niet op vragen van Veto.

Ook structureel zijn de verenigingen niet verankerd. Momenteel wordt geen enkele studentenvereniging die zich specifiek

richt op queer studenten in Leuven erkend door studentenkoepel LOKO. Spectrum en &of dienden daarvoor wel een aanvraag in, maar of ze die zullen krijgen is allerminst zeker. &of richt zich namelijk niet exclusief op studenten.

Dalend engagement

Natuurlijk is het studentenengagement al een tijdje dalende. Ook kringen en andere studentenorganisaties hebben het moeilijk. Maar bij verenigingen die zich specifiek richten op queer jongeren, is er nog een extra drempel. 'In de meeste studentenverenigingen kom je gewoon binnen, en moet je jezelf niet echt blootgeven. Het is niet zo dat we erom vragen wanneer je binnenwandelt, maar je stelt jezelf wel direct meer kwetsbaar op', zegt Van den Wyngaert.

Dat er zo weinig ruimtes voor queer studenten in Leuven lijken te zijn, betreurt Vix Willems, mandataris Diversiteit bij LOKO. 'Gewone verenigingen hebben het al moeilijk om hun posities te vullen, nóg meer dan kringen. Veel verenigingen bieden daar bovenop ook nog eens een concreet voordeel of doel aan studenten: een *business training* of een goede vermelding op je cv.'

'Ik kan me inbeelden dat geëngageerde studenten dat misschien aantrekkelijker vinden', zegt Willems. 'In dat opzicht hebben studentenverenigingen die zich richten

op mensen met enkele diversiteitskenmerken het veel moeilijker. Zij hebben een veel kleinere doelgroep.'

'Als twee mannen of vrouwen elkaar in een fakbar kussen wordt dat niet eens opgemerkt'

— Vix Willems, mandataris Diversiteit bij LOKO

Dat speelt nog eens in sterkere mate bij organisaties als Spectrum of &of, zegt Willems. Die verenigingen worden bovendien soms door studenten als minder relevant ervaren, haalt die aan. Typische studentenlocaties als fakbars zijn natuurlijk veel veiliger en toegankelijker geworden voor studenten uit de LGBTQIA+-gemeenschap, en er worden bijvoorbeeld LGBTQIA+-feestes georganiseerd.

'Overbodig'

'Als twee mannen of vrouwen elkaar in een fakbar kussen wordt dat niet eens opgemerkt', zegt Willems. 'Dat is een prachtige evolutie. Tegelijkertijd: als de

gemeenschappelijke ruimtes voor studenten toleranter en verwelkomender worden, verkleint dat de nood aan aparte *spaces*.' Of aan studentenverenigingen.

'Als &of hebben wij de missie dat we onszelf overbodig willen maken', biecht Van den Wyngaert op. 'Het zou het beste zijn als er een studentenomgeving bestaat waarin wij niet meer nodig zijn.' Dat queer studentenverenigingen met moeite boven water blijven, zou in de richting van de zogenaamde paradox van de emancipatie kunnen wijzen.

Maar daar moet je enkele kanttekeningen bij plaatsen, vindt professor Kaat Wils, gespecialiseerd in de geschiedenis van gender en seksualiteit. 'Het hangt heel erg af in welke buurt of welke stad je je begeeft. Dat verhaal van emancipatie klopt misschien in de kleinschalige Leuvense studentenbubbel, maar niet voor de hele samenleving.'

'Er zijn verenigingen voor van alles en nog wat. Maar voor LGBTQIA+-jongeren is er geen'

— Noa Van den Wyngaert, co-coördinator van &of

Onder studenten leeft de nood aan aparte queer verenigingen misschien steeds minder, zegt Wils. 'Onder studenten is er een relatief grote openheid over seksuele oriëntatie of genderidentiteit, waardoor de behoefte om een veilige omgeving op te zoeken wat kleiner is. Maar dat duidt niet per se op de volledige emancipatie van de LGBTQIA+-gemeenschap.'

Relatieve emancipatie

Dat zegt ook Willems. 'Niet alle groepen uit de LGBTQIA+-gemeenschap zijn even geëmancipeerd. De emancipatie is voor een groot deel van de LGBTQIA+-gemeenschap aanvaard, en traditioneel gezien gaat dat grotendeels om de "witte homo cisman". En als de grootste en meest zichtbare groep geëmancipeerd lijkt, is dat precies voor de hele gemeenschap zo.'

Maar dat is niet zo. 'De groep met trans personen is het meest kwetsbaar', zegt Wils, 'en heeft het meest nood aan verenigingen die een gemeenschap kunnen bieden, en die hun belangen vertegenwoordigen.' Dat ziet Van den Wyngaert ook bij &of. 'De demografie verandert. Vroeger vond je enkel gay mannen bij ons, terwijl nu vooral andere delen van de community hun weg

naar &of vinden, zoals aseksuele personen, trans personen of non-binaire personen.'

En natuurlijk is zelfs de zogenaamde emancipatie van homomannen allesbehalve compleet. Het is erg relatief, benadrukt Wils. 'Er is niet een punt in de geschiedenis waarop je kan zeggen: vanaf nu zijn alle gay mannen geëmancipeerd, en nu zal er nooit nog geweld tegen homo's zijn. Het is toch wel wat complexer dan dat.'

De nood aan een thuis voor LGBTQIA+-studenten blijft dan ook. Spectrum en &of zijn wel uitgebreid betrokken bij de Prideweek die LOKO organiseert van 1 tot 17 mei. Dat hoewel het nog uiterst onzeker is of ze ook erkend zullen worden.

'Ik zou het jammer vinden mochten we de erkenning niet krijgen. Dat zou een mokerslag zijn', zegt Noblesse. 'We willen er ook naast die ene week zijn voor de Leuvense LGBTQIA+-studenten. Een erkenning zou daarbij helpen. Ik zou zeggen: maak het beleid met zij die ertoe doen.'

'Er zijn verenigingen voor van alles en nog wat. Maar voor LGBTQIA+-jongeren is er geen. Hoezo?', zegt Van den Wyngaert. 'Het weegt dat er geen erkende studentenvereniging is. Er zijn verenigingen voor van alles en nog wat. Maar voor LGBTQIA+-jongeren is er geen. Hoezo?' ☹

'Niet alle groepen uit de LGBTQIA+-gemeenschap zijn even geëmancipeerd. Als de meest zichtbare groep geëmancipeerd lijkt, is dat precies voor de hele gemeenschap zo.'

© Sabine Mosman

© Guillaume Beauprez

Philip Dutré: 'Ik wou al professor worden sinds ik acht jaar was'

Informaticastudenten kennen hem als de legendarische prof die hen ooit hun eerste sorteeralgoritme aanleerde. Anderen kennen hem als die ene prof op Reddit. Philip Dutré schopt het met zijn unieke kijk op onderwijs tot levende legende.

ANTONIE SCHOOF

Versillende onderscheidingen, posters van conferenties, een kleurenpalet, de raket van Kuifje en heel veel foto's. Allemaal vullen ze de muur van het kantoor van Philip Dutré, professor in de Computerwetenschappen. 'Dat moet ooit allemaal in de vuilbak als ik met emeritaat ga', vertelt hij ons terwijl onze ogen rondwalen.

De meermaals bekroonde professor laat bachelorstudenten in de Informatica voor de eerste keer kennismaken met complexe algoritmen. In de master geeft hij zijn brede kennis in *computer graphics* mee. Die vakken zitten stevast ijzersterk in elkaar, iets waar Dutré al meermaals voor bekroond werd door studentenkringen.

'Een paar jaar geleden heb ik heel bewust de keuze gemaakt om me in het laatste kwart van mijn academische carrière volledig op onderwijs te gooien', vertelt hij ons. Een dappere keuze in een universitair kli-

maat dat steeds meer de focus legt op de resultaten van onderzoek, maar desondanks een keuze waar elke student baat bij heeft.

Waarom koos u voor de discipline Computerwetenschappen?

Philip Dutré: 'Het stond al wel langer op mijn agenda om burgerlijk ingenieur te gaan studeren. Dat was eigenlijk gewoon omdat ik in een wiskundig sterke richting zat en dat wel goed ging. Daarom zei iedereen in mijn omgeving me: "Jij moet zeker burgerlijk gaan doen".'

'De keuze voor de specialisatie in Computerwetenschappen heeft een andere reden. Ik ben van 1966, dus in de jaren tachtig was ik een tiener. Dat was echt de periode waarin de eerste hobbycomputers opkwamen: de Commodore 64, de Spectrum of de Amiga. Allemaal computers van lang vervlogen tijden.'

De Legende

Er komt een moment waarop je reputatie zich gestaag en genadeloos verspreidt en zich aan je vastbeitelt. Dat is het moment waarop je een legende wordt. In deze reeks voelen we verschillende befaamde professoren aan de tand. Wie zijn ze? Wat doen ze? En wat drijft hen?

Hoe kijkt u terug op uw studententijd?

'Ik vond mijn studies echt heel leuk. Het is niet zo dat ik een excellente student was. Ik behoorde niet tot de absolute top. Maar dat betekent niet dat ik niet hard werkte: ik hield al het werk doorheen het semester grondig bij en in de eerste twee jaren ging ik naar alle lessen.'

'In de tweede helft van mijn studentenperiode ben ik me meer en meer gaan engageren voor verschillende studentenorganisaties. Tijdens mijn laatste jaar zat ik dan ook in het praesidium van VTK en verbleef ik in een studentenkot van de vereniging. Dat waren nog pre-internettijden. Ik heb daar geen heimwee naar, wel een nostalgisch gevoel.'

STUDENT

Zou u zo'n studentenengagement aan iedereen aanraden?

'Zeker. Of dat nu in een studentenkring is, een sportvereniging, of een vrijwilligersvereniging, dat maakt niet uit. Aan de universiteit wordt er heel vaak gezegd: "We moeten studenten *soft skills* aanleren". In de context van burgerlijk ingenieur gaat het dan vaak over dingen als vergadertechnieken en werken in team.'

'Ik vind dat de universiteit daar eigenlijk maar een heel beperkte mogelijkheid toe kan geven. Om echt te leren samenwerken, moet je je wel in een vereniging engageren. Ik heb er ook geen spijt van dat ik dat gedaan heb. Achteraf gezien heeft dat mij doen openbloeien.'

Hoe bent u vervolgens in uw doctoraat verzeild geraakt?

'Ik heb daar echt wel achter zitten jagen toen. Ik wou al professor worden sinds ik acht jaar was. Toen heb ik ooit een opstelletje moeten maken in de lagere school over mijn toekomstwensen, en wens één was: ik wil professor worden. Mijn vader was professor, en kinderen worden vaak geïnspireerd door het beroep van hun ouders. Bij mij is dat blijven hangen.'

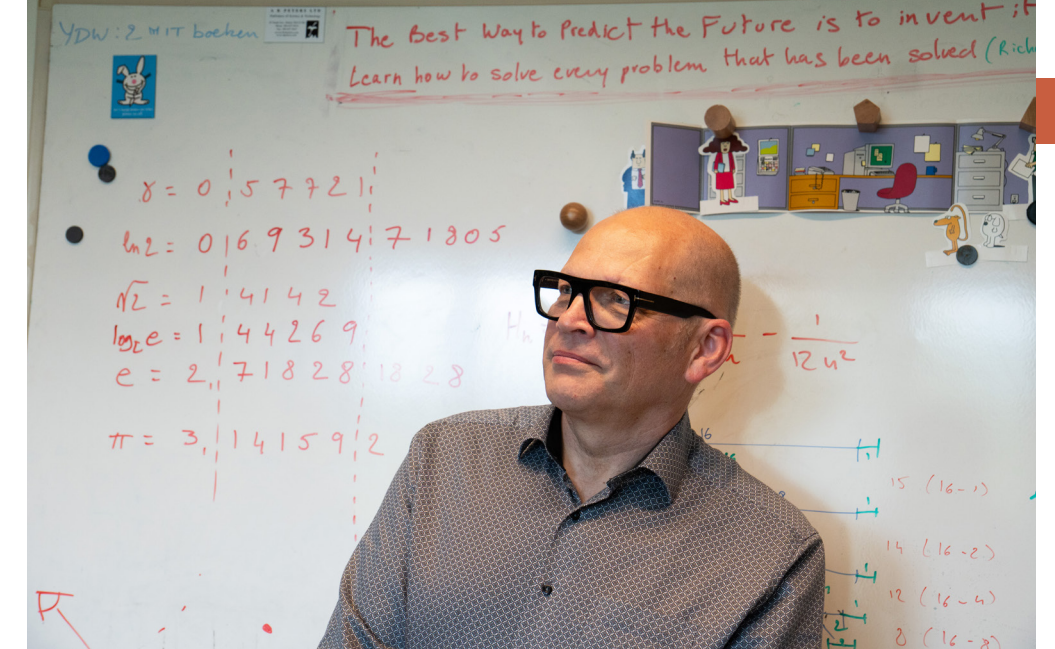
'Toen mijn masterproef op zijn einde liep, stapte ik naar mijn promotor en zei: "Ik wil onderzoek in *computer graphics* doen". Er was toen niemand die dat deed, dus ik heb *computer graphics* kunnen opstarten op het departement. Van het één is het ander gekomen.'

'Een universiteit is een onderzoeksgedreven onderwijsinstelling, geen onderwijsgedreven onderzoeksinstelling'

'Voor elke prof die op pensioen gaat of stopt, is er een positie die vrijkomt. Maar statistisch gezien wil dat zeggen dat van alle doctoraatsstudenten die een prof ooit gehad heeft, er maar één iemand het tot nieuwe prof kan schoppen. En dat schept soms wel valse verwachtingen bij veel beginnende doctoraatsstudenten.'

'Misschien ben ik daarom voorstander om meer proffen te hebben. Ook omdat ik denk dat we misschien te veel doctoraatsstudenten hebben. Daar is op zich niets mis mee, maar ik heb de indruk dat het niet altijd ondersteund wordt door significant en zinvol onderzoek.'

De meeste studenten kennen u als docent van het vak Gegevensstructuren en Algoritmen. Vindt u het

'Zo'n basisvak uitleggen aan eerstejaarsstudenten, daar kan je als didacticus ook wel je ei in kwijt.'

© Guillaume Beauprez

nog altijd leuk om daar alle sorteeralgoritmes uit te leggen?

'Absoluut. Ik blijf dat plezant vinden. Intellectueel gezien is dat vanuit mijn standpunt bekeken geen *rocket science*. Uiteindelijk zijn dat supereenvoudige algoritmen. Bij dat vak gaat het ook niet altijd precies over hoe dat algoritme precies werkt, maar wel over hoe je erover moet nadenken en hoe je het kan analyseren.'

'Zo'n basisvak uitleggen aan eerstejaarsstudenten, daar kan je als didacticus ook wel je ei in kwijt. In een mastervak daarentegen, daar moet je niet met alle didactische

matica onontgonnen terrein.'

'Ik vind *computer graphics* nog altijd een heel leuke discipline, omdat het natuurlijk aan de ene kant heel wiskundig en algoritmisch is. Als wiskundnerd die computer games speelt is dat natuurlijk al fantastisch. Maar aan de andere kant zit er ook altijd zo'n artistieke component in.'

'Dus op conferenties kom je ook heel vaak artistieke mensen tegen, zoals grafische kunstenaars, die dan al die technologieën gebruiken. Dat heb ik altijd heel verrijkend gevonden. Dat artistieke komt dan wel weer minder aan bod in mijn vakken, omdat het ingenieursvakken blijven, maar ik geef toch altijd enkele raakpunten mee. Het is dan aan de student zelf om die verder te exploreren.'

'Ik ben daar ook niet naïef in: de meeste studenten gaan gewoon dat stukje dat ze moeten kennen voor het examen blokken. Maar het is voor die vijf tot tien procent die heel geïnteresseerd zijn in je vak, dat je die bredere visie moet meegeven.'

Ligt volgens u de focus binnen de academische wereld te veel op resultaten van onderzoek en te weinig op resultaten van onderwijs?

'Persoonlijk vind ik van wel. Maar dat is altijd een heel genuanceerd verhaal. Als je kijkt naar hoe professoren beoordeeld worden, dan zie ik wel dat onderzoek een sterk gewicht heeft. Daar moeten we niet flauw over doen.'

'Ik ken collega's die heel sterk op onderzoek gefocust zijn. Zij zullen waarschijnlijk vinden dat er nooit genoeg gewicht op onderzoek kan liggen. Maar aan de andere kant: onderwijs is onze bestaansreden als universiteit. Daar hebben we een monopolie op. Dat kan niemand ons afpakken, voorlopig toch niet.'

'Persoonlijk denk ik dat er soms te veel on-

STUDENT

'Toen ik doctoraatsstudent was in de jaren 90, begon het internet net op te komen.' © Guillaume Beauprez

derzoek aan de universiteit gebeurt. Ik zou liever hebben dat we wat meer tijd zouden hebben voor het onderwijs. Een universiteit is nog altijd een onderzoeksgedreven onderwijsinstelling, geen onderwijsgedreven onderzoeksinstelling. Dat is niet hetzelfde.'

Die passie voor onderwijsbeleid leverde u al meerdere gouden krijtjes voor beste cursus op. Kunnen andere proffen iets leren van u over onderwijs?

'Dat vind ik moeilijk. Ik kan alleen maar vertellen hoe ik het altijd aanpak. Ik heb zelf altijd heel veel gekeken naar hoe andere professoren lesgeven binnen en buiten de KU Leuven. Daarbovenop kijk ik naar hoe ik als student graag onderwijs zou krijgen. Als ik nu vandaag student zou zijn, wat zou me dan aanspreken?'

'Zo ontwikkelde ik een aantal kernprincipes. Eén van die principes is dat je voldoende afwisseling moet hebben in je werkvormen en onderwerpen. Als je een les hebt van twee uur, wil dat zeggen dat je om de tien of

'Ik kan niet goed tegen de trend van te veel handjes vasthouden'

vijftien minuten een afgesloten onderwerp moet hebben. Daar gooi je dan een andere soort van werkvorm tussen: een videotje, een demo, een historische anekdote, zodanig dat je alle studenten mee hebt.'

'Want dat zijn natuurlijk, wat ik dan noem, "de knepen van het vak". In die zin vind ik het belangrijk dat je als prof mee bent met de technologie van onderwijs. Toen ik student was, was de technologie het krijtbord. Transparanten (*projectietechniek, red.*), dat

was toen de *upcoming* technologie.'

U wil een shift van quoterings naar feedback. Zijn we in het onderwijs te veel bezig met quoterings?

'Ja, absoluut. Het is natuurlijk een oude discussie aan de KU Leuven. Een semester is *grosso modo* twintig weken, daarvan zijn dertien weken les. Dan hebben we nog eens zes of zeven weken blokperiode, examenperiode en quoterings. En dan in augustus, ook nog eens een week of drie, vier, vijf misschien, afhankelijk van hoe je telt.'

'Ik vind dat eigenlijk gewoon veel te veel. En dan tijdens het semester nog eens allerlei werkjes en opdrachten. Door er heel veel over te lezen, ben ik door de jaren heen meer en meer voorstander geworden van het semester maximaal te gebruiken om studenten te laten studeren. Een deftig examen op het einde zou voldoende moeten zijn voor de meeste vakken.'

'Ik kan niet goed tegen de trend van te veel handjes vasthouden. Misschien is het de ouderdom, maar ik vind wel dat we in de loop der jaren wel iets te veel zijn opgeschoven naar het micromanagen van het studieproces van studenten. Als ik daar zo wat tegengas kan geven, dan is dat mooi meegenomen.'

U bent actief aanwezig op sociale media. Studenten die geen les van u krijgen, komen u wellicht veleens tegen op Bluesky of Reddit. Vanwaar die aanwezigheid?

'Ja, dat gebeurt weleens. (*lacht*) Toen ik doctoraatsstudent was in de jaren negentig, begon het internet net op te komen. Er waren toen ook al allerlei discussieforums: de voorgangers van de Reddits, de Bluesky's en de TikToks van vandaag. En ik ben er altijd wel actief op geweest.'

'Ik vind het wel leuk om met mensen te discussiëren. Af en toe engageer ik me wel eens in politieke discussies online. Maar door de jaren heen ben ik dat minder en minder gaan doen. Dat kunnen *rabbit holes* en gigantische *time sinks* zijn. Dat gaat gewoon niet meer. Ik zie het voornamelijk als een soort van persoonlijk engagement.'

'Ik ben ook heel lang actief geweest op Twitter. Ik vind dat je dat vandaag niet meer kan maken door Elon Musk en de huidige politieke context. Maar ja, binnen vijf jaar zijn dingen zoals Bluesky ook weer *outdated*. Of zijn er weer nieuwe tools.'

Gaat u dan de overstap maken naar TikTok?

'Nee. (*lacht*) Ik denk niet dat ik daar nog het doelpubliek voor ben. Ik hecht er ook niet zo gigantisch veel belang aan, aan zo'n online aanwezigheid. Maar het is wel leuk natuurlijk.' ☺

Annabelle Verhulst is Vctoraan en student Fysica aan de KU Leuven.

De indeling van het academiejaar zorgt voor ondoordachte levenskeuzes

De huidige indeling van het academiejaar laat te weinig ruimte voor reflectie, vindt **Annabelle Verhulst**. 'Wie kan in de tien dagen na de herexamens beslissen of hij zijn leven radicaal omgooit?' ANNABELLE VERHULST

Het leven van een student dendert als een hogesnelheidstrein door een landschap van deadlines en uitgaan. Zodra je eind januari klaar bent met je examens, staat het volgende semester nog geen week later al op je te wachten. Of je nu je dagen vult met lessen volgen of feesten, tijdens zo'n semesterperiode is er nauwelijks ruimte om op adem te komen.

Tegen gejaagdheid in

Na de herexamens is het niet veel beter, tien dagen na het einde van de beraadslaging starten de colleges opnieuw. Het patroon is duidelijk: doorgaan, versnellen, vooral niet stilstaan. Wanneer is er ruimte om afstand te nemen, keuzes te heroverwegen en na te denken over de richting die je uitgaat? Het is aan de rector om die voortdurende gejaagdheid ernstig te nemen.

Er moet dringend werk worden gemaakt van een herindeling van het academiejaar die studenten toelaat stil te staan bij hoe hun leven vorm krijgt. Het huidige tempo laat daar nauwelijks plaats voor. Tegelijk kan die verantwoordelijkheid niet volledig bij de universiteit worden gelegd: reflectie vraagt ook om eigen initiatief. Uiteindelijk zal jij zelf bewust tijd moeten vrijmaken voor bezinning, ook al vraagt de omgeving om voortdurende versnelling.

Onderweg jezelf verliezen

De keuzes die je nu maakt, bepalen een aanzienlijk deel van je verdere leven. Dat onderstreept het belang van reflectie. Ik bevind me aan het einde

van mijn bacheloropleiding. Sommige medestudenten geven toe dat ze na drie jaar beseffen dat onze studierichting eigenlijk niet aansluit bij hun interesses.

Toch is de logica die volgt even problematisch als begrijpelijk: doorzetten. Want stoppen of veranderen van richting voelt als tijdverlies, en als het erop aankomt wil je vooral dat diploma behalen. De huidige indeling van het academiejaar versterkt dat, want wie kan in de tien dagen na de herexamens beslissen of hij zijn leven radicaal omgooit?

De keuzes die je als student maakt, vormen tenslotte de fundamenten waar je de rest van je leven op voortbouwt

Ruimte en tijd om te heroverwegen en bij te sturen voorkomt dat studenten pas aan het einde van hun traject beseffen dat ze zichzelf onderweg zijn kwijtgeraakt. De keuzes die je als student maakt, vormen tenslotte de fundamenten waar je de rest van je leven op voortbouwt. Toch maakt de indeling van het academiejaar het bijzonder moeilijk om bedachtzaam je toekomst te kiezen.

Rector

Severine Vermeire is sinds dit academiejaar onze nieuwe rector. Tijdens de verkiezingscampagne brachten zij en haar medekandidaten een herindeling van het academiejaar herhaaldelijk ter

sprake. Zo behoort het tot Vermeires programma dat de huidige indeling te-kortschiet en voor verbetering vatbaar is.

Tegelijk nuanceert ze die ambitie: een grondige hertekening van het academiejaar behoort niet tot haar onmiddellijke prioriteiten. Het is een operatie die volgens haar meer dan één bestuursperiode vraagt en enkel kan slagen in overleg met de andere Vlaamse universiteiten.

Verantwoordelijkheid als realiteit

Begrijp mij niet verkeerd: ook in dit pleidooi is er nood aan nuance. Een hoog tempo is nu eenmaal inherent aan een academische omgeving. Sterker nog, het is een voorwaarde om competitief te blijven, om vernieuwing mogelijk te maken. Wie het ritme volledig wil temperen, miskent die realiteit.

Dat neemt echter niet weg dat de conclusie wrang blijft. De rector zal op korte termijn wellicht weinig veranderen aan de indeling van het academiejaar, en de instelling heeft dat hoge tempo nodig om te functioneren. Wat rest is een vorm van verantwoordelijkheid die bij de student ligt. Wachten op structurele hervormingen is geen strategie.

Dat betekent niet dat de omstandigheden plots ideaal worden voor reflectie, integendeel. Het is belangrijk om bewust stil te staan bij hoe je leven vorm krijgt, en te erkennen dat je daar zelf invloed op hebt. Op elk moment kan je beslissen een andere weg in te slaan, hoe onwaarschijnlijk dat op het eerste gezicht ook lijkt. ☺

Kunstenonderwijs wordt fors duurder voor de niet-Europese student: 'Het is uit pure noodzaak'

Wie volgend academiejaar aan een Vlaamse School of Arts een opleiding wil beginnen, maar van buiten Europa komt, zal diep in de buidel moeten tasten. 'Met Frankrijk en Duitsland wordt het heel moeilijk concurreren', zegt fluitdocent Toon Fret. ELLA-SOFIA SNEYERS, ANTONIE SCHOOF

Ok ver buiten de Europese grenzen zijn mensen bekend met de opleidingen aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Die academie trekt dan ook jaarlijks veel studenten van buiten de Europese Economische Ruimte (EER) aan. Waar die studenten tot dit jaar in de voetsporen van de Antwerpse Zes konden treden voor minder dan 9000 euro, zal hen dat het komende academiejaar 25.000 euro kosten.

De andere kunstopleidingen in Vlaanderen zitten in hetzelfde schuitje. De prijs van muziekopleidingen aan LUCA stijgt van ongeveer 8000 euro, naar bijna 10.000 euro. De prijzen aan het Conservatorium van Brussel gaan naar 17.500 euro. Zelfs het relatief goedkopere KASK in Gent ziet zijn inschrijvingsgeld van minder dan 3500 euro stijgen tot 8800 euro.

De oorzaak? Een maatregel die al sinds

2008 in de wetgeving rond het hoger onderwijs geschreven stond, maar nooit gefinaliseerd werd. Slechts twee procent van de studentenpopulatie aan een hogeronderwijsinstelling zou van buiten de EER mogen komen. Anders verliest de instelling haar financiering voor alle niet-EER-studenten boven die grens.

Enveloppe

In 2024 werd de regel opnieuw in het Vlaamse regeerakkoord opgenomen. In het kader van het nieuw financieringsmodel wordt de financiering van nieuwe studen-

ten buiten de EER beperkt tot 2% per hogeronderwijsinstelling', klom het toen. In december van vorig jaar volgde al een nieuw decreet. De kunsthogescholen schrokken zich toen een hoedje: in plaats van per instelling, wordt de tweeprocentregel nu per instelling én enveloppe berekend.

'We zijn gigantisch hard in snelheid gepakt', zegt Pascal Desimpelaere, diensthoofd Studentenaangelegenheden van het Gentse conservatorium en KASK. Beide scholen behoren tot de HOGENT, maar omdat er binnen hogescholen aparte financieringenveloppes gelden voor de kunstopleidingen, zijn juist zij de dupe van de nieuwe regel.

Inschrijvingsgeld nieuwe niet-EER-studenten (in euro)

2025-2026 2026-2027

Koninklijk Conservatorium en Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (Antwerpen)

LUCA School of Arts (alleen muziekopleidingen)

Conservatorium Brussel en RITCS

Conservatorium Gent en KASK

Want daar wringt het schoentje voor de conservatoria en andere Schools of Arts: hun buitenlands prestige is zeer hoog – en hun aandeel niet-EER-studenten ook. 'Geen enkele muziekstudent houdt zich aan grenzen. Er bestaat geen taalbarrière in de muziek', zegt Toon Fret, fluitdocent aan LUCA.

Alle kunstinstellingen in Vlaanderen hebben meer dan 2% aan studenten van buiten de EER. Aan LUCA is dat percentage het laagst met 3,3%, maar aan de kunstinstellingen verbonden aan de AP Hogeschool krom dat percentage reeds tot 18,8%. 'Ons onderwijs is nu voor niet-EER-landen, maar ook andere Europese landen, enorm aantrekkelijk, alleen al vanwege de kostprijs', zegt Vlaams Parlementslid Brecht Warnez (cd&v).

Daarom vindt Warnez de nieuwe regels rond financiering van die studenten niet helemaal onterecht: 'Hoewel het hoger onderwijs versterkt wordt door de internationalisering, is het wel altijd in eerste plaats de bedoeling om onze Vlaamse studenten een plek te geven.'

'Niet-EER-studenten hebben een andere culturele inbreng, en die diversiteit voedt de opleidingen'

— Veerle Van der Sluys, algemeen directeur LUCA

Nu de financiering voor alle studenten boven de grens van 2% zou wegvallen, trekken ze hun inschrijvingsgelden fel op. En die nieuwe prijzen zijn niet min: waar een Vietnamees, Boliviaan of Algerijn aan het Antwerpse conservatorium of Koninklijke Academie voor Schone Kunsten dit academiejaar 8632 euro neerlegde, zal een nieuwe niet-EER-student 25.000 euro moeten betalen. Dat is een stijging van maar liefst 200%.

Diversiteit en prestige

'We kunnen niet anders dan het wegvallen van de subsidies doorrekenen naar de studenten', vertelt Karolien Lories van AP Hogeschool Antwerpen, waaraan de twee instellingen verbonden zijn. 'Dat is niet uit vrije keuze, maar uit pure noodzaak.'

De hogescholen maken zich sterk: dit gaat niet in tegen hun internationale ambities. 'We willen niet de volledige stijging naar de studenten doorrekenen. Daarom blijven we een deel van het inschrijvingsgeld bijschieten', zegt Desimpelaere. De eigenlijke kosten van de opleiding liggen namelijk nog veel hoger. 'Dat is een inhoudelijke keuze, omdat we vinden dat die groep studenten een grote meerwaarde biedt aan de school.'

Die redenering komt bij veel kunsthogescholen terug: de studenten hebben een grote bijdrage aan het creëren van een divers onderwijslandschap. Dat willen ze behouden.

'Niet-EER-studenten hebben een andere culturele inbreng, en die diversiteit voedt de opleidingen', vertelt Veerle Van der Sluys, algemeen directeur van LUCA.

'Als die studenten terug in hun eigen land, of in de rest van de wereld muziek gaan spelen met onze diploma's, dan heeft dat hetzelfde prestigieuze effect als wanneer we met onze orkesten naar daar gaan', zegt Fret. 'LUCA en andere Schools of Arts hebben duidelijk de ambitie uitgesproken om internationaal ingesteld te zijn. Dit gaat daar regelrecht tegenin.'

'We bieden wel goed onderwijs, maar op deze manier gaan we er niet geraken'

— Toon Fret, fluitdocent LUCA

De verhoging van de inschrijvingsgelden kan een verschuiving in de studentenpopulatie veroorzaken. En nefast zijn voor de internationale aspiraties van de kunsthogescholen. 'Je merkt dat er een groot verschil is in financiële daadkracht tussen de studenten', aldus Desimpelaere. 'Je kan een maandloon uit Venezuela niet vergelijken met dat van een middenklasser uit China', verduidelijkt Fret. Daardoor dreigen vooral welgestelde studenten uit rijkere landen hun weg te vinden naar de Vlaamse kunstscholen.

Volgens Van der Sluys zullen studenten ook hogere verwachtingen hebben voor de Vlaamse kunstscholen. 'Internationale studenten vinden het vaak jammer dat onze campussen niet 24/7 open zijn. Je kunt namelijk niet overal zomaar je instrument beoefenen. Binnen LUCA hebben we op dat vlak nog veel werk aan de winkel', zegt Van der Sluys.

Concurrentie

De verhoging van het inschrijvingsgeld maakt ook dat de opleidingen in Vlaanderen steeds duurder worden in vergelijking met de opleidingen in sommige buurlanden. 'We zitten een beetje klem. Met Frankrijk en Duitsland is het heel moeilijk concurreren', zegt Fret. 'We bieden wel goed onderwijs, maar op deze manier gaan we er niet geraken.'

© Judith Dodd

Hij heeft al weet van twee studenten die afgeschrikt worden door het hogere inschrijvingsgeld. Eén student staakt de opleiding, een andere start niet aan LUCA. Beide vinden ondertussen hun weg naar het kunstonderwijs in Bergen en Luik.

De impact van de prijsstijgingen is dus moeilijk voorspelbaar. Omdat de huidige studenten wel aan een verlaagd tarief kunnen blijven studeren, is vooral de instroom naar volgend jaar toe af te wachten. 'Voorlopig zien we geen daling bij de inschrijving voor onze toelatingsproeven', zegt Desimpelaere.

Dat alles maakt dat de instelling het gissen heeft naar hoe groot de financiële domper nu echt zal zijn. Als resultaat daarvan liggen de studiegelden verder uit elkaar dan ooit tevoren. 'Ik denk dat alle Schools of Arts het vervelend vinden dat we met verschillende gelden zitten', verduidelijkt Desimpelaere. 'Het interessantste zou natuurlijk zijn dat we allemaal hetzelfde inschrijvingsgeld hebben.' ☹

Betonnen parels en schaalvergissingen: de Leuvense campus onder de loep

Campussen zijn de plek waar iedere student zijn academisch talent kan ontplooiën. Toch zijn niet al die gebouwen een even zijdezachte streling voor het oog. Samen met professor Hilde Heynen zochten wij uit welke universitaire stulpjes lof dan wel bezwaar verdienen. AMÉLIE BRAEM

© Simeon Duwel

W aarschijnlijk heb je het afgelopen jaar in talloze aula's gezeten, het ene gebouw al wat fraaier dan het andere. Wie goed rondkijkt, ziet de geschiedenis van de universiteit in de stenen weerspiegeld. Achter de gevels waar jij les volgt, lunched of simpelweg chillt, schuilt een wereld van verhitte discussies over budgetten, praktische noden en knellende erfgoednormen.

Onze campussen liggen bovendien voortdurend onder een vergrootglas. Want zeg nu zelf: wie heeft er géén mening over de gevel van het Erasmushuis? Of wie heeft zich nog nooit afgevraagd waarom de stijlen van de Oude en Nieuwe Valk zo hard vloeken? Om eindelijk te beslechten welke campussen hulde verdienen en welke een architecturale misser zijn, zocht *Veto* antwoorden in academische wateren.

'De Leuvense campussen herbergen een aantal prachtige gebouwen. De diversiteit is groot, maar dat vind ik juist een troef', stelt Hilde Heynen, professor emerita architectuurkritiek. Zij brengt voor ons vier campussen in kaart en zegt welke daarvan werkelijke pareltjes zijn en waar de architectuur de bal volledig mislaat.

1. Erasmushuis

Het Erasmushuis werd opgetrokken in 1972 en was uiteindelijk gebruiksklaar in 1975. Het werd ontworpen door architectenbureau TED, dat onder leiding stond van Marc Dessauvage. Hij was een gerenommeerd Belgische architect die bekend stond om zijn liefde voor het brutalisme.

Die architecturale stroming vierde zijn hoogtij in de jaren vijftig tot zeventig van de vorige eeuw en is gekend voor zijn grove vormen en het gebruik van beton. Het Erasmusgebouw is niet het enige brutalistische gebouw dat de universiteit in Leuven kent. Er zijn onder meer nog de Nieuwe Valk,

residentie Camilo Torres en Alma 3. De stijl viel eind jaren negentig uit de smaak maar wordt ondertussen weer wat breder geapprecieerd.

'Ik vind het Erasmushuis een fantastisch gebouw. Het is één van de architecturale pareltjes onder de Leuvense campussen. Als we hier buitenlandse bezoekers uitnodigen, is dit het gebouw dat ze willen zien. Toch als het architectuurkenners zijn', lacht

Heynen.

Wat voor haar ook opmerkelijk is, is hoe goed het gebouw geïntegreerd is in de stad. 'Het Erasmushuis zit een beetje vreemd in het stedelijke weefsel. Errond zijn rijhuizen en sobere straten, maar het huis zelf trekt zich een beetje terug. De tuin bemiddelt tussen het gebouw dat de hoogte ingaat en duidelijk zijn eigen identiteit heeft.'

© Sabine Mosman

2. Arenbergkasteel

Het kasteel werd gebouwd in het begin van de zestiende eeuw en is het Leuvense voorbeeld van Renaissance-architectuur. Het gebouw is ondertussen als erfgoed erkend en dat brengt zijn eigen uitdagingen met zich mee. 'Erfgoed is duur. Er zijn hoge verwachtingen en eisen van Monumentenzorg. Je kan niet zomaar glas laten vervangen of er een heel andere plaster tegenaan smijten om het beter te isoleren. Iets dat als erfgoed erkend is, brengt zijn eigen kosten met zich mee, juist omdat het erfgoed is', benadrukt Heynen.

Het gebouw was niet voorbereid op de huisvesting van de universiteit. 'In de torens zijn een

aantal ruimtes die enkel als kantoor kunnen gebruikt worden. Die zijn reuzegroot, ze beslaan zo'n 40 tot 50 vierkante meter. Daar kan je in andere gebouwen enkel van

'Arenberg is fantastisch erfgoed, maar voor de studenten ontbreekt een gezellige ruimte'

— Hilde Heynen, professor emerita architectuurkritiek (KU Leuven)

dromen, maar dat is wel absoluut geen efficiënt oppervlaktegebruik', zegt Heynen.

'De manier waarop het in elkaar zit, met de binnenkoer en de verschillende vleugels, laat het niet toe om een centrale plek te hebben waar iedereen passeert. Een plek waar men elkaar tegenkomt is be-

langrijk voor zowel studenten als onderzoekers. Ook al zitten er prachtige ruimtes in, is het op dat vlak wat roeien met de riemen die je hebt', nuanceert Heynen.

Maar ook prestige speelt een rol. 'Het decanaat zit daar met heel veel plezier. Er zijn recepties en ontvangsten. Daarom willen heel veel mensen moeite in dat gebouw steken, om het te herstellen en om het telkens te blijven willen renoveren'.

'Het kasteel van Arenberg is met andere woorden fantastisch erfgoed, maar voor de studenten ontbreekt een soort gezellige ruimte; daar moeten ze nu een beetje "squatten" om samen te kunnen zitten', besluit Heynen.

© Sabine Mosman

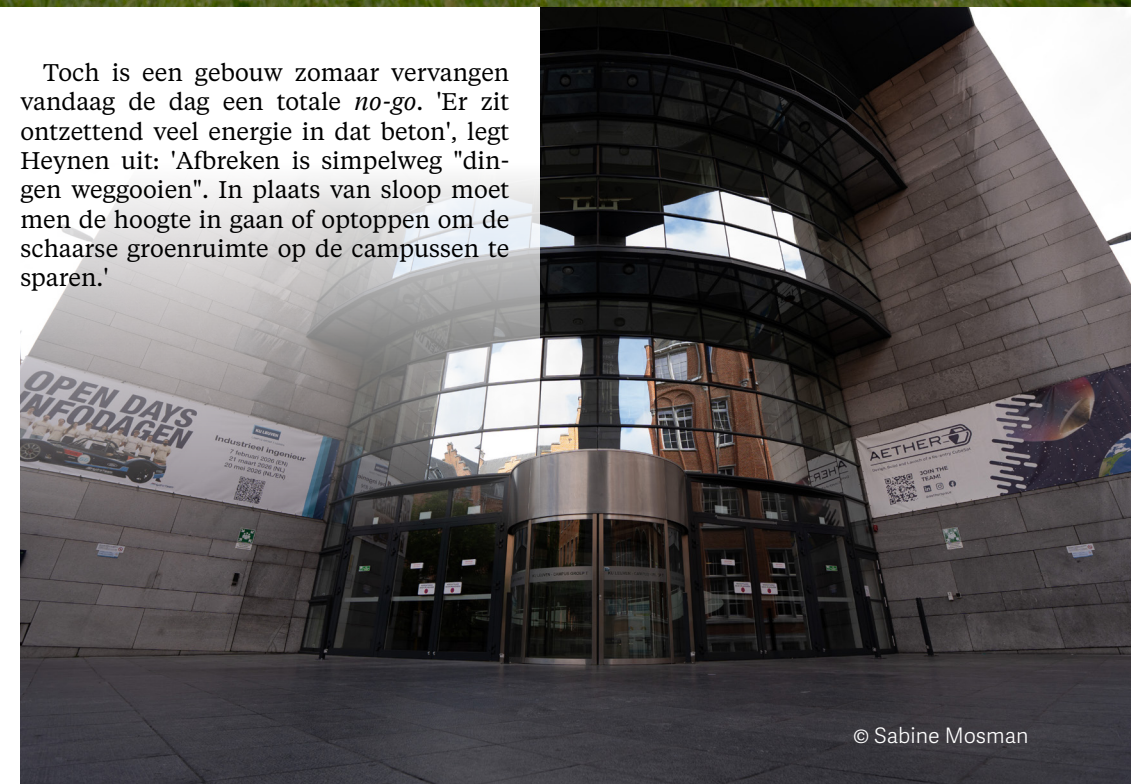
3. Campus Groep T

'Heel dat gebouw is een schaalvergissing', oordeelt Hilde Heynen onomwonden. Het kolossale ontwerp van Jaspers-Eyers uit 1997 vloekt volgens haar met de omgeving. 'Het atrium schreeuwt om aandacht op een hoek waar alleen smalle straatjes samenkomen, zonder enige voeling met de menselijke schaal.'

'Het gebouw mist elke vorm van stedelijke inbedding; er is geen plein of ademruimte om het volume te breken. Het zit daar maar een beetje te groot te wezen', stelt Heynen. In architecturale kringen wordt Campus Groep T dan ook zelden als een positief referentiepunt aangehaald.

Het gebouw is volgens Heynen een puur prestigeobject waar de ambitie ontbrak om internationaal baanbrekend te zijn. 'Men mikt op een niveau van goed tot zeer goed, niet excellent', klinkt het kritisch. 'De universiteit kiest voor de veilige afweging tussen praktische noden, prijs en reputatie.'

Toch is een gebouw zomaar vervangen vandaag de dag een totale *no-go*. 'Er zit ontzettend veel energie in dat beton', legt Heynen uit: 'Afbreken is simpelweg "dingen weggooien". In plaats van sloop moet men de hoogte in gaan of optoppen om de schaarse groenruimte op de campussen te sparen.'

© Sabine Mosman

4. De Valk

De Oude Valk kent een bewogen geschiedenis: van zestiende-eeuwse collegezalen tot een verwoestende brand in de negentiende eeuw. Het huidige monument is het resultaat van diverse renovaties, waaronder die door Raymond Lemaire, een jurist die zonder officieel architectendiploma zijn stempel op de faculteit drukte.

'De universiteit zou de optie moeten onderzoeken de hoogte in te gaan; ik zou dat persoonlijk wel zien zitten'

— Hilde Heynen, prof. em.
architectuurkritiek (KU Leuven)

In 1968 kreeg het complex een modern gezicht met de Nieuwe Valk, een stijlbreuk die volgens Heynen noodzakelijk was. 'Dat was juist de bedoeling. Je gaat in de twintigste eeuw niet hetzelfde doen als in de achttiende eeuw', legt ze uit. 'De

materialen, technieken, inzichten en noden waren allemaal veranderd.'

Die nieuwe stijl brengt ook nieuwe vrijheden met zich mee. 'In de Nieuwe Valk ging bijvoorbeeld de bezetting door voor Palestina. Doe dat maar eens in het oude gebouw', lacht Heynen. 'In het moderne deel horen een andere ruimtelijke opvatting, ander materiaalgebruik en een andere architecturale expressie er simpelweg bij.'

Toch barst de campus uit haar voegen door de almaar groeiende studentenpopulatie. Omdat uitbreiden in het hart van de stad lastig is, oppert Heynen een gedurfde oplossing: de hoogte in. 'Dat zou door de universiteit onderzocht moeten worden. Ik weet dat veel mensen daar anders over denken, maar ik zou dat wel zien zitten.'

Uiteindelijk draait goede architectuur om meer dan alleen stenen; de omgeving is alles. Een donker en saai gebouw wordt volgens Heynen gered door een café op de hoek, terwijl een prachtig pand in de eenzaamheid wegwijnt. 'Architectuur heeft met heel veel dingen te maken en slechts zelden is er één aspect doorslaggevend.' 📍

© Sabine Mosman

Aan iedereen die Veto dit jaar mee mogelijk maakte: **dankjewel!**

Adrian Van Loon
Aiko Kesteleyn
Alessandro Mirer
Alex Saidi
Alexander Acosta Nyman
Aloyse Koeune
Amélie Braem
Andreas Everaerts
Annabelle Verhulst
Antonie Schoofs
Armani Snoeys
Arthur Vits
Aya Almadani
Bart Van Ginhoven
Benjamin Lorent
Bo Schurmans
Brecht Maes
Brent Van Aeken
Caro Corstjens
Cristian Preda
Daan Vanhoutte
Diede Van Nyen
Dreas Detobel
Eef Pannekoek
Eli De Vlegelaer
Elias Dezittere
Elias Fret
Elien Vandermeersch
Eline Goosens
Eline Put

Elize De Ryck
Ella Van Den Bergh
Ella-Sofia Sneyers
Emilia Van Droogenbroeck
Emma De Pelsmaker
Emma Kermans
Erilyn Saevels
Evalinde Vissers
Feijne Lankreijer
Félicitée Bimina
Femke Van Crombrugge
Gilles Decabooter
Gilles Dekelver
Gilles Wené
Guillaume Beauprez
Gwenaëlle Madile
HuiYi Li
Inés Ortman
Ines Vandebek
Isabela Rigolin Torres
Jeroen Goots
Jokūbas Pilkis
Judith Dodd
Jutta Heylen
Kaat Vleugels
Kareena Khara
Katalin Bongaerts
Kato De Bruycker
Kato Redant
Kaylie Peters

Kimberly Vrancken
King David Ngambi
Laura Claessens
Lena Leroy
Liang Yu Gao
Lien Forier
Lien Gybels
Lisa van Leeuwen
Lita Oosterlynck
Liv Fontaine
Lotte Dierens
Lucas Casters
Lucia Vandenberghe
Lukas Neven
Mabel Apers
Manuella Ngoue
Maité Expeels
Maité Fabry
Margaux Apers
Margot Deleersnyder
Margot Gheeraerds
Marie Wagemans
Marlinde Dwarswaard
Marthe Temst
Milo De Caluwe
Minne Amand
Miro Vermeulen
Morgane Obdeijn
Niels Libeer
Nina Claeys

Nina Gorlé
Noah Put
Nuria Florizoone
Pieter-Jan Bossuyt
Pieterjan Douchy
Ribe Lambaerts
Robbe Sammels
Robin Geukens
Roos Haeverans
Rune Janssens
Rutger Hermans
Sabine Mosman
Sam Franssen
Sanne Claus
Servaas Verhelst
Sidney Oe
Siebe Terrones
Silke Vuga
Simeon Duwel
Simon Sterck
Sousanna Zacharian
Staf Van Aelten
Tilde Boons
Tyl Van Houtte
Vic Stuer
Violette Vandervelden
Willem Bakelants
Yaman Yilmaz
Zoë Bontoux
Zozan Arslan

KU LEUVEN
POSTGRADUAAT

CULTUREELERF

CULTUREELERF GOEDCULT

ERF GOEDCULTUREELERF

CULTUREELERF GOEDCULT

ERF GOEDCULTUREELERF

Track 1: Publiek en maatschappij

Erfgoedwerker ben je voor een breed en divers publiek. Hoe ga je met deze verscheidenheid om? Op welke manieren is erfgoed een hefboom voor een duurzame samenleving? En hoe beantwoordt de sector de grote uitdagingen van onze tijd?

Track 2: Digitale transformatie

Als erfgoedprofessional kan je niet om het digitale heen. Welke kansen biedt informatietechnologie? Hoe veranderen AI en datamodellen de sector? Kom dankzij deze unieke opleiding voorbereid aan de start van de digitale omwenteling!

Wil je meer info? Volg dan zeker een van onze infowebinars op 2 juli of 18 augustus. Inschrijven via de QR-code of bit.ly/erfgoedwebinar!

Voor de KICK: deze studenten beginnen een startup

Met de KICK Finals zit het grote slovevenement van KU Leuven KICK erop. Hoewel maar weinig studenten precies weten wat die ondernemerscommunity doet, trekt ze steeds meer geïnteresseerden aan. Veto sprak met vier studenten die er hun ondernemersdroom proberen waar te maken. RIBE LAMBAERTS, SANNE CLAUS

© Sabine Mosman

Vorige woensdag vond de finale van de jaarlijkse KICK Challenge plaats, een strijd tussen verschillende business pitches. De wedstrijd werd georganiseerd door KICK, de ondernemerscommunity aan de KU Leuven. Deze organisatie biedt studenten de kans om een eerste stap te zetten in de wereld van ondernemerschap dankzij onder meer gratis coaching, workshops en projecten binnen opleidingen. Een uitgewerkt idee is niet nodig, iedereen kan binnenstappen.

Dat ondernemerschap leeft bij studenten, merkt KICK ook zelf. Door de stijgende vraag wordt het kantoor tegen volgend academiejaar uitgebreid met extra *coworking*-plaatsen. Ook de inschrijvingen voor de vijfweeke *Incubator Track* – een pakket aan exclusieve workshops om een idee aan te scherpen – zijn dit jaar verdubbeld.

Het juiste moment dus om eens een kijkje te nemen achter de schermen. Wij spraken met vier studenten die hun ondernemersdroom achterna gaan.

Narek Safaryan ontwerpt genderinclusief ondergoed: 'Voor queer personen kan ondergoed shoppen heel frustrerend zijn'

Narek Safaryan, student Information Management, volgt samen met co-founder Sena Akbal de *Incubator Track*. Het is niet hun eerste poging: vorig jaar werd Sena nog afgewezen. Dit jaar kregen ze de kans om een opvallend startupidée te realiseren: in-

clusief ondergoed en badkledij ontwikkelen voor mensen met beperkte mobiliteit en genderqueer personen.

Het idee ontstond vanuit een frustratie die volgens hen nog te weinig aandacht krijgt. 'Voor mensen met beperkte mobiliteit is het vaak oncomfortabel om ondergoed te dragen dat al eeuwenlang de standaard is', vertelt Narek.

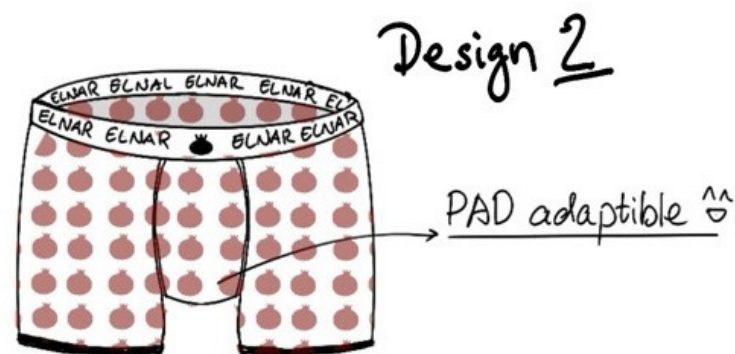
'Maar ook voor queer personen kan ondergoed shoppen frustrerend zijn wanneer kleding niet aansluit bij hun lichaam of identiteit.' Hun ontwerpen moeten daarom niet alleen inclusiever, maar ook praktischer worden. Zo denken de ontwikkelaars aan ondergoed met klittenbandsluitingen zodat die makkelijker aan en uit kan, of boxers met ruimte voor maandverband.

Voorlopig zit het project nog in de onderzoeksfase. 'In het begin hadden we al snel een financieel plan klaar', legt Narek uit. 'Maar tijdens een eerste feedbackmeeting

met de projectadviseurs leerden we dat we onze doelgroep niet goed genoeg kenden.' Daarom verspreidden de ontwikkelaars enquêtes binnen queer *communities* in Leuven en Brussel, en gingen ze in gesprek met verschillende mensen uit hun doelgroep.

Hoewel Narek en Sena allebei uit een businessachtergrond komen, belandden ze dankzij hun startup plots in een wereld van stoffen en patronen. 'Het eerste ontwerp heb ik zelf geschetst', lacht Narek. 'Maar het was nog verre van professioneel.' Daarom hopen ze binnenkort samen te werken met freelance ontwerpers die hun ideeën technisch kunnen uitwerken.

Momenteel staat het project even *on hold* door thesisdeadlines en de examenperiode die om de hoek loert. 'Het werd allemaal wat veel tegelijk', geeft Narek toe. 'Maar ik kijk er echt naar uit om binnenkort weer te kunnen beginnen.'

© Elnar

ONDERZOEK

© Sidney Oe

Levon Oganeyan bouwt AI-algoritme om boodschappen te kiezen: 'Het was een steile leercurve'

Ook Levon Oganeyan, student Business Administration, heeft moeilijkheden met het combineren van ondernemerschap en studies. 'Ik weet dat ik betere punten zou kunnen halen als ik niet bezig was met het opzetten van een startup', vertelt Levon.

Hij ontdekte KICK vorig jaar bij een infomarkt over stages. De organisatie sprak hem aan omdat ze als enige standje studenten aanpoorde om zelf iets te maken. 'Ik ben de volgende dag naar hun kantoor gestapt, zonder idee, alleen met de droom om ondernemer te worden.'

Samen met een coach kwam hij op het idee om de keuzes van boodschappen te automatiseren op basis van een algoritme. Concreet geven gebruikers hun aankopen in via een app, waarna een algoritme routines probeert te herkennen op basis van eerdere keuzes en geüploade winkelbonnetjes.

'Het was een steile leercurve. Ik heb zelfs 's nachts in bed aantekeningen zitten maken van Youtube-filmpjes', vertelt Levon. 'AI is uiteindelijk een enorme hulp geweest in het coderen.' Daarnaast prijst hij de begeleiding van KICK: 'Mijn coach gaf een leidraad aan het hele proces door concrete stappen voor te leggen.'

Toch was dit niet zijn eerste idee. Integendeel: hij moest maar liefst viermaal pivoteren. 'Ik kreeg snel tunnelvisie en begon ideeën uit te werken nog voor ik zeker wist of er wel nood aan was', licht Levon toe. 'Door veel met andere studenten te praten op de evenementen van KICK evolueerde mijn concept voortdurend en uiteindelijk kwam ik hierop uit.'

Over het lot van zijn eerdere ideeën bekommert hij zich niet. 'Ik hou alleen mijn successen bij, niet mijn mislukkingen.' Momenteel werkt hij aan zijn prototype zodat het presenteerbaar wordt voor potentiële investeerders.

© Sabine Mosman

Barbara Dienstmaier Hadad helpt communicatie tussen Het Nieuwstedelijk en haar partners: 'We houden allemaal van sidequests'

Barbara Dienstmaier Hadad, studente Information Management, koos dan weer voor het vak Practical Innovation Project (PIP) van KICK. In dat vak, goed voor zes studiepunten, werken studenten een academiejaar lang in groep aan een concrete probleemstelling van een bedrijf of organisatie.

In het begin van het academiejaar werd Barbara gematcht met Het Nieuwstedelijk, het stadstheater van Leuven, Hasselt en Genk, dat worstelde met het behoud en de opvolging van businesspartners. Door een gebrek aan communicatie verloren ze contact en verwaterden de banden met hun partners.

'Het was een heel ander project dan de andere groepen kregen. We waren oorspronkelijk een beetje verrast door deze keuze, aangezien het niet meteen aanleunt bij onze studiegebieden. Maar al snel bleek dat iedereen in mijn groep creatief is en houdt van *side quests*.'

Hoewel Barbara erg tevreden was over haar team, verliep het proces niet zonder moeilijkheden. Vooral het afbakenen van de exacte noden van Het Nieuwstedelijk bleek een uitdaging. 'We maakten in het begin de grote vergissing om ervan uit te gaan dat we hun probleem begrepen en bedachten meteen een oplossing. Maar toen bleek dat hetgeen we hadden opgelost helemaal niet de reden was waarvoor ze onze hulp nodig hadden. We moesten dus helemaal herbeginnen en zoeken naar wat ze juist verwachtten.'

Uiteindelijk ontwikkelde haar team een CRM-systeem (*Customer Relationship Management software, red.*) op maat van Het Nieuwstedelijk. 'Het is een soort van tweede brein dat hen helpt partnerschappen te onderhouden en te optimaliseren.'

© Sabine Mosman

Luca Linders maakt track-and-trace-systeem voor ziekenhuistesten: 'Veel potentieel'

Luca werkte dit jaar ook aan een PiP-project, een dashboard met een *track-and-trace*-model voor medische testen in een ziekenhuis. 'Het labo in het ziekenhuis krijgt veel telefoontjes van dokters die wachten op testresultaten, maar momenteel is het giswerk wanneer die aankomen', vertelt ze. 'Als er bijvoorbeeld onderhoud is in het lab, kan het veel langer duren, maar dat wordt vaak niet gecommuniceerd.' Op basis van historische data probeert het team voorspellingen te maken over hoe wanneer een testresultaat beschikbaar zal zijn.

Daarbij botsten de ontwikkelaars op enkele praktische beperkingen. 'Dokters willen zo weinig mogelijk tabbladen open hebben op hun scherm om overzicht te kunnen houden. Idealiter wordt zo'n model dus geïntegreerd in hun huidige systeem, maar dat is te hoog gegrepen voor ons.' Toch is Luca optimistisch. 'Het heeft veel potentieel, er is veel vraag naar. Hopelijk wil het ziekenhuis er verder op ingaan.'

© Sousanna Zacharian

Luca en Barbara zijn het erover eens dat het vak veel meer tijd vraagt dan de zes studiepunten doen vermoeden. Toch zouden ze het opnieuw kiezen. 'Het is heel lonend. Ik vergat zelfs dat ik dit deed voor studiepunten', klinkt het. ☺

ONDERZOEK

Jong talent Jasper De Maeseneer: 'Wat het meest brandt, dat moet je vertellen'

Jasper De Maeseneer (25) studeerde vorig jaar met zijn kortfilm *Shutterspeed* af aan het RITCS. 'Een film stopt voor mij niet bij de technische afwerking, ik ben er voortdurend mee bezig.' EEF PANNEKOEKE

CULTUUR

Films maken is haalbaarder dan je zou denken. Connecties hebben helpt, maar ik heb dat ook gedaan door mijn voet in de deur te steken', zegt Jasper De Maeseneer nog voordat we ons neerzetten voor zijn interview. De Leuvense regisseur maakte *Alleen Ik* en *Shutterspeed* in het kader van zijn opleiding aan het Royal Institute of Theatre, Cinema and Sound in Brussel – beter bekend als het RITCS.

Met *Alleen Ik* behaalde hij in 2022 zijn bachelordiploma, en vond hij voor het eerst zijn stem als regisseur. 'Ik denk dat dat constant in ontwikkeling is, en dat moet ook. Alles moet altijd veranderen, want tijd verandert, mensen fluctueren. Dat is normaal.' Met *Shutterspeed* pakte hij het grootser aan, in 2025 behaalde hij zijn masterdiploma en trok hij het land door naar diverse filmfestivals.

Zijn kortfilm haalde internationaal succes, van Belgische cinemazalen tot Palm Springs. Toch probeert hij zichzelf niet te verliezen, hij zit zelf diep vervat in zijn werk. 'Je maakt iets dat dichtbij jezelf staat en daardoor als maker voelbare materie is, maar schrijft het net wat verder van jezelf af zodat het regisseerbaar blijft.'

In je films kaart je persoonlijke ervaringen aan. Hoe breng je dat over?

Jasper De Maeseneer: 'Alles is expressie voor mij. Kunst, de muziek die ik luister, films die ik kijk, maar ook de films die ik maak en wil maken. Het start bij mezelf en mijn eigen gevoelswereld. *Shutterspeed* bijvoorbeeld, is gebaseerd op een relatie waar ik inzat, maar pas waarvan ik pas achteraf inzag hoe giftig die was.'

'Ik wou iets maken over die machtsrelatie, dat gevoel van zo veel voor iemand doen en niks of weinig terugkrijgen. Maar, ik ben niet voor de traumaprikfilms. Ik zou nooit letterlijk mijn verhaal exact zoals het gebeurd is kunnen blootleggen, het wordt dan als maker heel niet-regisseerbaar.'

Hoe kwam *Shutterspeed* tot stand?

'In mijn *research* ben ik gestoten op mannen die in hun jeugd ook heel fragiel en zoekend waren. Die werden dan opgepikt door een artistieke fotograaf, die hen wel aandacht gaf. Die jongens geloven dat natuurlijk. Ik herkende mezelf heel erg in hun verhalen, zonder dat ik dat exact meegemaakt heb. Opeens zaten die op een bed, zonder kleren. Er werden foto's van die gasten getrokken, god weet waar die foto's nu zijn.'

'Ik wou zo'n verhaal vertellen, maar hoe? Het is echt een *rollercoaster*. Dus ik heb ervoor gekozen om het zich te laten afspelen op zeeklassen. Die arena is heel herkenbaar, ik vond dat zelf verschrikkelijk. (*lacht*) Ik wist wel dat iedereen daar een link mee heeft. Wanneer ik dat heb, link ik alles aan de ervaring van mijn hoofdpersonage, zodat je er als kijker echt in zit.'

Hoe is het om je eigen verhaal tot leven te zien komen?

'Dat is altijd gek en het wordt gekker omdat het grootser wordt. Ik ga niet rap over mijn issues praten, maar ik moet dat er wel uit laten, en dat doe ik door film. Ik heb dat nodig. Cliché, hè? Dat heb ik bij *Alleen Ik* ook gehad, maar dat stond iets dicht bij mijn eigen wereld. Ik heb *Shutterspeed* een

klein beetje verder van mij afgeschreven (*lacht*).'

'Het maakproces is vreemd. Bij *Shutterspeed* stonden we op onze grootste dag met 80 man op set, die allemaal aan hetzelfde verhaal werkten. Je voelt je opeens heel gezien, dat is heel verslavend. Ik vind dat leuk, maar ook heel bevreemdend.'

Hoe heb je het einde aangepakt?

'Ik had eerst een ander einde, maar ik wou het niet volledig hopeloos laten. Nu zie je het personage Cas even lachen, omdat hij leert dat het niet altijd zo hoeft te zijn. We hadden kunnen eindigen in de climax. Dan was het veel meer gegaan over *cancel culture* en het consentdebat. Dat zit er wel in, maar ik vond het belangrijk om die persoonlijke boog van Cas af te maken. Het start bij hem, dus het moet ook eindigen bij hem.'

Je hebt allebei je films geschreven met Arthur Moelants, hoe is dat tot stand gekomen?

'Ik doe mijn *research* heel goed. Ik vroeg me af wie de cinematografen in mijn jaar waren. Ik had een videoclip van Arthur gezien, en ik voelde daar iets bij. Ik moest dan wel met hem praten, en we hebben dan samen mijn eerstejaarsfilm gemaakt, en *Alleen Ik*. We zijn samen gaan ontdekken hoe een kortfilm werkt.'

'Doordat wij zoveel hebben meegemaakt, leek het voor *Shutterspeed* gewoon logisch. Hij is een creatieve partner, ik beschouw hem niet louter als cinematograaf. Hij probeert mij echt te begrijpen: "Wat wil jij vertellen?" Terwijl veel mensen vooral kijken naar welke shots "cool" zouden zijn, mag cinematografie eigenlijk niet afleiden van het verhaal.'

Denk je dat je nog met iemand anders zal kunnen werken?

'Ze zeggen altijd dat je niet met vrienden moet samenwerken, maar wij zijn beginnen samenwerken en dan vrienden geworden. Dat is echt anders. Ga ik nog met iemand anders kunnen werken? Het zal wel moeten, want goede cinematografen zijn altijd druk bezet. Ik wil hem ook de kans gunnen om te groeien los van mijn werk. Ik weet dat ik heel opslorpend ben om mee te werken. Ik vraag volledige overgave.'

'Dit wordt te weinig gezegd, maar acteurs zouden ook moeten kunnen kiezen met welke regisseurs ze werken. Niet iedereen werkt hetzelfde. Ik kan me inbeelden dat mijn manier van werken niet is waar elke acteur voor staat te springen.'

Had je na *Alleen Ik* Lou Goossens voor ogen bij het schrijven van Cas?

'Ik zeg altijd: "Nee, echt niet". Maar toch een beetje. Het leuke aan *Alleen Ik* was dat ik echt iemand had ontdekt, en dat klikte

'Alle momenten die ik gevoeld heb op set, zitten in de film.'

© Liv Fontaine

CULTUUR

gewoon. Ik wist bij het schrijven van Cas dat het een zware rol ging zijn voor die leeftijd. Ik zocht iemand die niet ging traumaprikken. Heel veel jongens die we op casting hadden, gingen dat doen. Dat is heel onveilig.'

'Lou kon daar afstand van doen, wij konden daarover praten. Hij kwam matuur over, dus dan heb ik het script er meer naar geschreven. Ik herschrijf mijn scenario's drastisch na een casting. Er staat altijd een sterretje als je een aanpassing doorvoert, maar mijn script staat vol sterretjes.' (lacht)

Hoe beslis je wie je wil voor welke rol?

'Dat voelt heel juist. Als ik dat lang niet uit mijn hoofd kan zetten, dan is het juist. En bij Jard – het andere personage – heeft dat heel lang geduurd, omdat ik iemand anders voor die rol zag. Toch kon ik hem niet uit mijn hoofd zetten. Zo maak ik film: als je het niet in je buik voelt, dan is de scène niet goed. Als ik scènes draai die ik niet voel, gegarandeerd dat ze ook niet in de film komen. Alle momenten die ik gevoeld heb op set, zitten in de film.'

Hanteerde je dat ook al bij *Alleen Ik*?

'Ja! Ik heb zelf op het Lemmensinstituut gezeten. Ik weet dat het echt belangrijk is om vrijheid te hebben als acteur. Ik geloof niet in werken met *marks*. Het idee van "je start hier en stapt naar daar" is zo onnatuurlijk. *Life isn't like that*. Ik zie het direct wanneer acteurs die vrijheid missen, en op zo'n moment ga ik daar instinctief tegenin.'

'Ik weet dat ik heel opslopend ben om mee te werken. Ik vraag volledige overgave'

'Ook, als je niet genoeg in je karakter zit, ga je situaties heel snel onveilig vinden. Ik heb een keer als acteur in mijn onderbroek op een set moeten lopen en dat voelde zo ongemakkelijk. Film is heel moeilijk, want het is een afgebroken proces. Je doet een *take* en dan een andere, dus dat laat ik ook meer in elkaar overlopen. Ik besef ook dat het voor een acteur echt onhoudbaar is om daar terug in te kruipen.'

Hoe ben je gegroeid tussen *Alleen Ik* en *Shutterspeed*?

'Ik heb geleerd dat je crew honderd procent mee moet zijn in wat je wil doen. Je vraagt heel veel van die mensen, dus je moet ze heel goed verzorgen. Bij *Alleen Ik* wou ik heel veel op set doen, ik wou me overal mee bezighouden.'

'Ik denk dat ik ook sowieso het grootsere

'Ik maak dingen waarvan ikzelf denk en rondom mij voel dat ze gemaakt moeten worden'

heb geleerd. In *Shutterspeed* zitten paarden, boten, kinderen, rijdende voertuigen. Ik denk dat ik ook meer stress aankan. Ik heb heel weinig stress gevoeld op die set. Heel raar, maar dat ging.'

Voel je nu een druk om het succes van *Shutterspeed* te evenaren?

'Die druk wordt wel gelegd, maar ik kan daar goed tegen. Ik denk dat het de kunst is om los van die druk iets te maken. *The only way is up*, want het kan toch alleen maar beter worden. Ik maak dingen waarvan ikzelf denk en rondom mij voel dat ze gemaakt moeten worden, en ik ga vooral op dat gevoel af. Zolang ik het geluk heb om nog films te maken, zal ik wel maken wat ik voel. Hetgeen waar het het meest brandt, dat moet je vertellen.'

Wat heb je uit die ervaring meegenomen?

'Het heeft mij bewust gemaakt van mijn verantwoordelijkheid als filmmaker, het is

écht een vorm van activisme. Een jurylid in de Berlinale zei onlangs: "*It's not activism, it's not political*", maar ik vind dat wel. Cinema – niet "*the movies*" – is altijd activistisch, daar ben ik mij heel bewust van geworden.'

'De dankbaarheid is ook gegroeid, ik wil teruggeven aan die sector. Ik wil teruggeven aan de mensen die mijn films zien. Ik wil dingen voor hen blijven maken, om die connectie ook niet te verliezen. Mensen vertellen me vaak dat mijn films hen geholpen hebben, dat is echt waarvoor ik het doe.'

Vind je dat kunst altijd een standpunt moet innemen?

'Ja, kunst is expressie, maar je moet wel weten wat je wil vertellen. Mensen maken interpretaties van kunst. Als een maker niet goed weet wat hij wil vertellen, dan kan dat gevaarlijk zijn. Ik vind niet dat film het moraliserend vingertje moet zijn, maar ik vind wel dat je de verantwoordelijkheid hebt om voor iets te staan. Ergens moet je die moed hebben.'

Heb je ooit schrik om jezelf kwijt te raken in het succes?

'Nee, want ik omring me met supergoede mensen. Zelfs de mensen met wie ik professioneel werk, selecteer ik op basis van criteria zoals: "Voel ik me daar veilig bij? Kan ik daar mezelf zijn?" Dat is heel belangrijk.' ☞

'Ik denk dat het belangrijk is om nu geen beslissingen te maken over mijn leven. Ik zal de juiste mensen wel vinden.'

© Liv Fontaine

Wie Nietzsche citeert, heeft nog geen gelijk

Links en rechts worden filosofen geciteerd om indruk te maken. Doodvervelend, vindt Noah Put. 'Wie citeert of parafraseert, moet kunnen uitleggen waarom een gedachte overtuigt zonder zich achter de naam van de auteur te verschuilen.' NOAH PUT

In krantenartikelen, nieuwsprogramma's en politieke toespraken vliegen citaten van filosofen ons om de oren. Wie zijn belezenheid etaleert volgens de formule 'was het niet ... die ooit zei ...', krijgt de zaal vaak in stille vervoering. De discussie lijkt dan plots beslecht. Onterecht. Wie in het wilde weg citeert en parafraseert moet kunnen verantwoorden waarom die gedachte steekhoudt.

Was het niet Nietzsche die ooit zei: 'Als je een kakkerlak doodt, ben je een held; als je een vlinder doodt, ben je kwaadaardig. Moraliteit heeft esthetische criteria?' Dat klopt: het was inderdaad niet Nietzsche. Het citaat stamt af uit een tweet uit 2012, maar zou vermoedelijk nooit zoveel weerklank hebben gekregen zonder de valse toeschrijving aan dé filosofische autoriteit van vertwijfelde tieners (mezelf destijds inbegrepen). Zo blijkt weer: vaak weegt de naam zwaarder dan de inhoud.

Aha-erlebnis

Tegelijk zit er wel iets in. Zoals moraliteit volgens dat citaat esthetische criteria zou hebben, geldt dat ook voor geloofwaardigheid: een mooi geformuleerd idee voelt overtuigend. De schoonheid die we bij een *aha-erlebnis* ervaren, verwarren we al snel met waarheid. Daarom zijn filosofische citaten zo verleidelijk. Veel publieke intellectuelen gebruiken ze als stijlfiguur, in plaats van als een vertrekpunt voor kritische reflectie.

Neem Dirk De Wachter, die in *De Afspraak* Heideggers begrip '*Dasein*' liet vallen zonder noemenswaardige toelichting. Hij gebruikte filosofisch jargon als een elegant rookgordijn: hoe abstracter de taal, hoe minder iemand zich nog geroepen voelt om door te vragen. De

indruk van diepgang volstond om het publiek aan zijn lippen te laten hangen.

Nog treffender was de rectorale rede van Petra De Sutter, waarin de vermeende 'citatens' van Einstein en filosoof Hans Jonas AI-fabricaties bleken. Als De Sutter de citaten van inhoudelijk belang had gevonden, had hun authenticiteit ertoe gedaan. Door zich vervolgens op de autoriteit van die namen te beroepen was de cirkel rond, en kon ze haar eigen standpunten meer gewicht geven.

Als die ene vriend op café met spinozistisch jargon zit te goochelen, kan je ervan op aan dat hij even weinig over het onderwerp weet als jij

Van cafégesprekken tot debatten in nieuwsprogramma's: voor velen staat de autoriteit van een historisch genie bijna op gelijke voet met experimentele data uit wetenschappelijk onderzoek. Maar in feite is een filosofisch citaat een retorische placebo: het klinkt als een argument zonder er één te zijn. Het is hoogstens een uitnodiging daartoe.

Filosofie leent zich helaas goed tot wollige argumentatie. Ze probeert dingen te benoemen waarvoor soms nog geen uitdrukkingen bestaan. Jargon is dus nodig, maar vaak ook heel rekbaar. Wie opzettelijk context achterwege laat,

kan er makkelijk tegelijk alles en niets mee zeggen.

Begrijp me niet verkeerd: ik studeer filosofie, maar ben geen pretentieuze purist. Filosofie mag geen ivoren toren zijn. Ook ik schreef al artikels over filosofie en gebruikte zelfs eens een filosofisch citaat als aanzet van een opiniestuk. Maar net daarin zit de angel. Een filosofisch citaat moet het begin zijn van een discussie, niet het besluit. De Filosofie is geen bundel van aforismen die je naar wens kan inzetten als overredingstechniek.

Verantwoord u!

Het is gezond om ervan uit te gaan dat uiteindelijk iedere filosoof ook maar wat zei. Hoe briljant ook, geen enkele denker had een bevoorrechte toegang tot de werkelijkheid. Ze spreken elkaar én zichzelf voortdurend tegen. Voor elk standpunt bestaat dus wel een filosoof die het ondersteunt. Het komt er dus op aan om redenen te vinden waarom een citaat overtuigt, en niet een citaat te zoeken dat jouw overtuiging bevestigt.

Wie citeert of parafraseert, moet kunnen uitleggen waarom een gedachte overtuigt zonder zich achter de autoriteit van een auteur te verschuilen. Als die ene vriend op café tot vervelens toe met spinozistisch jargon zit te goochelen, maar weigert het helder uit te leggen, kan je ervan op aan dat hij even weinig over het onderwerp weet als jij.

Wees dus niet bang om in te gaan tegen sprekers die langs hun neus weg filosofen aanhalen. Het is net de bedoeling dat zij zich verantwoordt voor het gebruik ervan. Moeten we voortaan gewoon zwijgen zodra iemand een filosoof citeert? Zoals Nietzsche waarschijnlijk ooit zei: '*Nein.*' ☞

Noah Put is redacteur *Opinie* en student Wijsbegeerte aan de KU Leuven.

NAVRAAG

Inge Vrancken: 'Als ik met mijn voeten in de ellende sta, kan ik overbrengen hoe oorlog écht voelt'

'Het is een stevig jaar', zucht Inge Vrancken. 'En het ziet er niet naar uit dat het snel rustiger zal worden.' Als oorlogsverslaggever trekt ze al meer dan twintig jaar naar conflictgebieden in de regio. 'We hebben in de media soms de neiging om die conflicten te reduceren tot iets waar internationale leiders verklaringen over afleggen. Terwijl het uiteindelijk áltijd gaat over mensen die door de situatie afzien.'

Ze was 21 tijdens haar eerste reis naar Gaza. 'Na de Oslo-akkoorden was de geschiedenis tussen Israëli's en Palestijnen iets waar ik in wilde duiken en dus trok ik naar Israël, de Westbank en naar Gaza. Dat was toen ook al een behoorlijk afgesloten gebied. Kort ervoor was de Palestijnse leider Yasser Arafat uit ballingschap teruggekeerd naar Gaza. En ik wou graag zien waar die man werkte', vertelt ze.

Na tien minuten bellen moesten de bewakingsagenten haar teleurstellen: "I'm really sorry, mister Arafat has no time for you today", bleek hun antwoord te zijn. 'Chance', dacht ze, 'ik zou bij God niet geweten hebben wat ik aan hem moest vragen.' Die eerste dag in de Gazastrook opende haar ogen: 'In 1993 was Gaza al immens druk bevolkt. Al dat lawaai, mensen zo kort op elkaar, de

vuiligheid: dan begrijp je dat ze daar kwaad zijn, dat daar verzet in zit.'

In haar beginjaren aan de openbare omroep stond ze mee aan de wieg van het jeugdnieuws Karrewiet, later werd ze verslaggever voor VRT NWS. Na enkele jaren als hoofdredacteur van *Het journaal* pendelt ze sinds 2020 weer tussen de Reyerslaan en de frontlinie, om opnieuw verhalen over conflicten in de regio op ons beeldscherm te brengen. 'Als ik mee met mijn voeten in de ellende sta, kan ik veel beter overbrengen hoe oorlog écht voelt.'

Welk gevoel overheerst wanneer u na een passage in het Midden-Oosten weer in België bent?

Inge Vrancken: 'De eerste dagen zijn altijd moeilijk. Als je uit zo'n conflictzone komt, blijf je het ook opvolgen: ik vertrek, maar de problemen daar zijn natuurlijk nog niet opgelost. Meestal blijf ik gewoon thuis en spreek ik een paar dagen met niemand, om de "Hoe was het?"-vraag te vermijden. Je bent ook plots in een heel andere wereld. Iedereen heeft recht op zijn eigen zorgen en besognes, dus ik wil de zaken waar mensen hier over klagen, niet minimaliseren.'

Twijfelt u ooit aan uw keuze voor oorlogsverslaggeving?

'Ik twijfel constant. Ik denk dat dat goed én nodig is. Een van de moeilijkste aspecten aan mijn job is om de afweging te maken hoeveel leed je exact toont. Je wil natuurlijk zo dicht mogelijk bij de waarheid blijven en overbrengen wat oorlog écht voor mensen betekent, maar tegelijkertijd moet je er ook voor zorgen dat mensen hier niet afhaken.'

'De laatste jaren zeggen veel mensen dat ze al dat leed niet aankunnen, en ik vind wel dat je daar rekening mee moet houden. Als je al die spanningen doet om de verhalen van daar te brengen, wil je ook impact hebben. Je denkt dus constant na over wat je wel en niet toont, zonder afbreuk te willen doen aan wat er eigenlijk aan de hand is.'

Hoe kijkt u naar die bewuste nieuwsvermijders, die zich afsluiten voor wat er elders gaande is?

'Goh, toch wel met enige mildheid. (lacht) Ik hoop dat we beseffen hoe ongelofelijk goed we het hier hebben, en dat het een luxe is om weg te kijken van alle ellende. Heel veel mensen hebben dat privilege niet, want ze zitten er middenin. Maar een mens blijft een mens. We kunnen niet al het leed van de wereld op onze schouders dragen en er dan zelf depressief van worden: daar heeft ook niemand iets aan.'

Door de jaren heen heeft u een uitgebreid netwerk opgebouwd in de regio. Zijn mensen er wantrouwer geworden ten opzichte van westerse journalisten?

'Over het algemeen zijn mensen bijzonder dankbaar dat je de moeite doet om naar hun conflictgebied te komen en hun verhalen op te tekenen. Maar er is wel een verschuiving: er heerst een moedeloosheid. Ze hebben al zo vaak hun verhaal gedaan, en nog verandert er niets.'

'Op dit moment komt in het Midden-Oosten het meeste wantrouwen vanuit de Israëlische bevolking. Zij staat heel wantrouwig tegenover het westen tout court, omdat er veel kritiek geuit wordt op het beleid van hun regering en leger.'

De Israëlische bevolking blijft nog standvastig achter het beleid van haar regering staan?

'Het overgrote deel wel. Ik merk in Israël ook fel in welke bubbel mensen leven en willen leven. Er is weinig sprake van censuur door de overheid, maar een groot deel van de bevolking doet aan zelfcensuur. Er zijn veel andere bronnen en kritische stemmen, maar mensen raadplegen ze bewust niet.'

'Ik vind het daar dan ook heel interessant om te begrijpen vanwaar dat komt: waarom kijken zij zo anders naar de situatie? Wij zien Gaza, Libanon, de Westelijke Jordaanoever.

Midden-Oosten-journaliste en oorlogsreporter **Inge Vrancken** pendelt al jaar en dag tussen frontlijn en beeldscherm: 'Ik twijfel constant over mijn job, maar dat is juist goed.'

tekst Arthur Vits
Antonie Schoofs
Ella-Sofia Sneyers
beeld Miro Vermeulen

'Er wordt getornd aan de geloofwaardigheid van de klassieke media om wantrouwen onder de bevolking te installeren, zodat alternatieve media met hun eigen discours kunnen komen.' © Miro Vermeulen

En wij zien daar een etnische zuivering, genocidaal geweld en apartheidsregels. Dat vind ik mijn grootste rol als journalist: begrijpen. Bij een publiek wordt dat soms verward met sympathie. Maar ik denk dat begrip de enige manier is om tot een oplossing te komen.'

lische gemeenschap verder gaat evalueren. Momenteel is het voor hen onmogelijk om in te zien wat er écht aan de hand is in Gaza. Ooit zal dat wel open op tafel liggen, en zullen zij daar als samenleving mee om moeten gaan.'

'Mensen zouden graag een zwart-wit-uitleg krijgen, maar zo werkt het nu eenmaal niet'

'7 oktober 2023 heeft veel dominostenen in gang gezet in het hele Midden-Oosten, en dat bepaalt, zeker in Israël, het denken en doen van vandaag. Momenteel richt dat zich vooral op Palestijnse extremisten. Wat nog niet uitgesproken is, maar ik denk dat het nog gaat komen, is de kritiek richting eigen leger en veiligheidsdiensten. "Hoe is dit in godsnaam kunnen gebeuren?", is een onderzoek dat maar niet gevoerd wordt.'

U verwacht dat er nog een interne bom zal ontploffen?

'Ik hou mijn hart vast voor hoe de Israë-

Een pro-Palestijnse ingesteldheid wordt door de Israëlische regering, en door bepaalde delen van de Israelische en Joodse gemeenschap bij uitbreiding, direct als antisemitisme beschouwd.

'De mooiste anekdote daarover heb ik gekregen van een 18-jarige Israëlische, die haar tweejarige legerdienst weigerde. Sommigen laten zich expres medisch afkeuren, maar zij is echt op een podium gaan staan om te verkondigen: "Ik wens niet in dit leger te dienen." Ze is daarvoor naar de gevangenis gestuurd.'

"Toen ze weer vrij was, heb ik met haar gesproken, en een uitspraak is me goed bijgebleven: "Alle kritiek op Israël, de regering en het militair beleid, worden weggezet als antisemitisme. Als we dat kaderen als kritiek om wie we zijn, en niet om wat we doen, kunnen we gewoon verder blijven gaan."

Bent u ter plaatse altijd vergezeld van een tolk?

'Ik spreek een beetje Arabisch, maar niet genoeg om zelf interviews te doen. We doen sowieso altijd een beroep op tolken, die veel meer zijn dan alleen hun vertaalkunst: ze zijn je toegangspoort. Mensen blijven wel wantrouwig naar vreemden toe.'

'In Libanon, na de bieperaanval op Hezbollah, besefte men dat het land vol zit met Israëlische spionnen. Dat maakte velen achterdochtig naar buitenlanders toe. En in sommige buurten ook naar mij toe, als vrouw met geblondeerd haar. Dan ben je dus best vergezeld van een *local*, die de situatie door en door kan inschatten.'

Is kennis van de lokale taal dan niet noodzakelijk om aan onafhankelijke journalistiek te doen?

'Nee, want dan zou er héél weinig onafhankelijke journalistiek zijn. Maar de taal kennen helpt wel: mensen krijgen snel het gevoel dat je sympathie voor hen hebt, als je hun taal spreekt. Onafhankelijke journalistiek draait vooral om met een heel open blik naar de wereld kijken en dingen durven benoemen, ook als die niet perfect in een zwart-wit plaatje passen.'

'Je moet over de nuance berichten als deel van de feiten. Zeker in het westen wordt alles in het Midden-Oosten als "te complex" weggezet. Mensen zouden inderdaad graag een zwart-wit-uitleg krijgen, want dan is het makkelijker te begrijpen. Maar zo werkt het nu eenmaal niet. Je kan dat nooit allemaal vatten in één verhaal of één reis.'

De autoriteit van grote VRT-journalisten werd vroeger nauwelijks in vraag gesteld. Vandaag krijgen ze meer kritiek te verduren.

'Vroeger was er een bijna grenzeloos vertrouwen in de klassieke media, zeker in de openbare omroep. Ik vind het goed dat mensen ons kritische vragen stellen – dat houdt ons scherp – maar je merkt dat er meer aan de hand is. Er wordt getornd aan de geloofwaardigheid van de klassieke media om wantrouwen onder de bevolking te installeren, zodat alternatieve media met hun eigen discours kunnen komen.'

'We weten wel dat, als het erop aankomt, mensen altijd eerst teruggrijpen naar de VRT voor hun informatie: dat vertrouwen is er nog steeds. Maar de werking van openbare omroepen in heel Europa wordt onder-

mijnd, en ik maak me daar oprecht zorgen over. Dat is het begin van de afbrokkeling van een heel belangrijke democratische waarde.'

Hoe kan de journalistiek zich daar tegen weren?

'We mogen vooral niet in paniek slaan. Bij de VRT zetten we nu heel hard in op factchecken, en proberen we transparanter te zijn in onze werking. We dragen nu eenmaal zelf ook een verantwoordelijkheid. Het is zeker niet zo dat journalisten zomaar wat doen. Als wij als openbare omroep uit de bocht gaan, kan het zijn dat we het in het Vlaams parlement moeten komen uitlegen.'

In 2002 heeft u Karrewiet mee opgericht. Ziet u er op toe dat nieuws uit het Midden-Oosten ook het jeugdjournaal bereikt?

'Oh, maar daar moet ik absoluut niet op toezien. (lacht) Als ik in de regio ben, probeer ik ook altijd iets voor *Karrewiet* te draaien en kinderen te interviewen. Omdat ik het programma heb opgestart, ken ik het als geen ander. Maandag was ik op een evenement, waar een klein gastje op me afkwam: "Ah, Inge!", zei hij, omdat hij me van *Karrewiet* kende.'

Komen die interviews met kinderen daar harder binnen bij u?

'Niet noodzakelijk, omdat je merkt hoe weerbaar kinderen zijn. Dat is echt ongelofelijk. We proberen ook wel om hen niet alleen als slachtoffers af te schilderen: als we binnen *Karrewiet* kinderen opvoeren in oorlogs- en conflictgebieden, is dat vaak omdat ze iets ondernemen om de situatie beter te maken.'

'Soms kom ik vrouwen tegen die perfect Engels spreken, terwijl hun man dat niet weet. Do not underestimate Muslim women. Echt waar, ik zie daar zoveel kracht en creativiteit.' © Miro Vermeulen

In een interview met Humo vorige maand zei oud-journalist Johan Depoortere dat 'het jachtige format van Het journaal tekort schiet om de wereld helder uit te leggen'. Moet er te vaak worden ingeboet op nuance?

'Ik denk dat het een ongelofelijk naïeve gedachte is om te denken dat *Het journaal* over alle onderwerpen, voor alle Vlamingen, in alle nuance, de wereld volledig kan uitleggen. VRT NWS bestaat ook uit zoveel meer dan *Het journaal*. *Het journaal* is de poort naar zoveel meer – het is de algemene deler. Maar je hebt nooit genoeg tijd, en er gebeurt zoveel in de wereld, dat je keuzes moet maken die je niet wilt maken.'

Een vrouw die aan oorlogsverslaggeving doet, is hier vrij uniek. Botst u op bepaalde vooroordelen?

'In België is dat vrij uniek, in de rest van de wereld niet. Overal waar ik kom, zie ik minstens evenveel vrouwen als mannen aan verslaggeving doen. Ook in conservatieve islamitische regimes zijn ze tolerant, omdat je wordt bekeken als westerse vrouw.'

'Het grote voordeel is dat ik zelf meer toegang tot de vrouwen heb, en daar ben ik al regelmatig op verrassingen gestoten. Het is me al voorgekomen dat, eens de mannen weg zijn, ze in je in oor beginnen te fluisteren en je merkt dat zij perfect Engels kunnen. Dan dacht ik: "Fuck, die mannen weten dat gewoon niet." *Do not underestimate Muslim women*. Echt waar, ik zie daar zoveel kracht en creativiteit.'

Wat vindt u van de controverse rond de deelname van Israël aan het Eurovisiesongfestival?

'Ik moet daar binnenkort verslag over uitbrengen. (lacht) Ik ben heel benieuwd hoe dat de volgende weken gaat lopen. De controverse komt voor een stuk voort uit de frustratie en het gevoel van machteloosheid omdat de internationale politiek geen actie onderneemt tegen de grove schendingen van het internationaal recht. Het zou voor veel mensen een belangrijk symbool zijn als Israël wél uit de wedstrijd wordt gezet. Voor het derde jaar op rij zal Eurovisie dus overschaduwd worden door een politiek verhaal.' ☹

Veto's Vriendenboekje

Wat was je grootste droom als kind?

'Ik had twee grote dromen: ofwel journalist, ofwel musicalactrice worden. Ik heb nog ingangsexamen gedaan voor Herman Teirlinck, maar daar besefte ik: het zal wel de journalistiek worden.'

Wat zou je laatste avondmaal zijn?

'Mag ik maar één ding kiezen? Ik ben niet zo'n fan van of-of, eerder van en-en. Dus: spaghetti bolognese en sushi. Maar niet tegelijk!' (lacht)

Op welk dier lijkt je het meest?

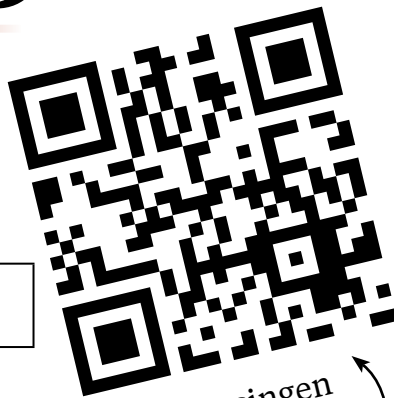
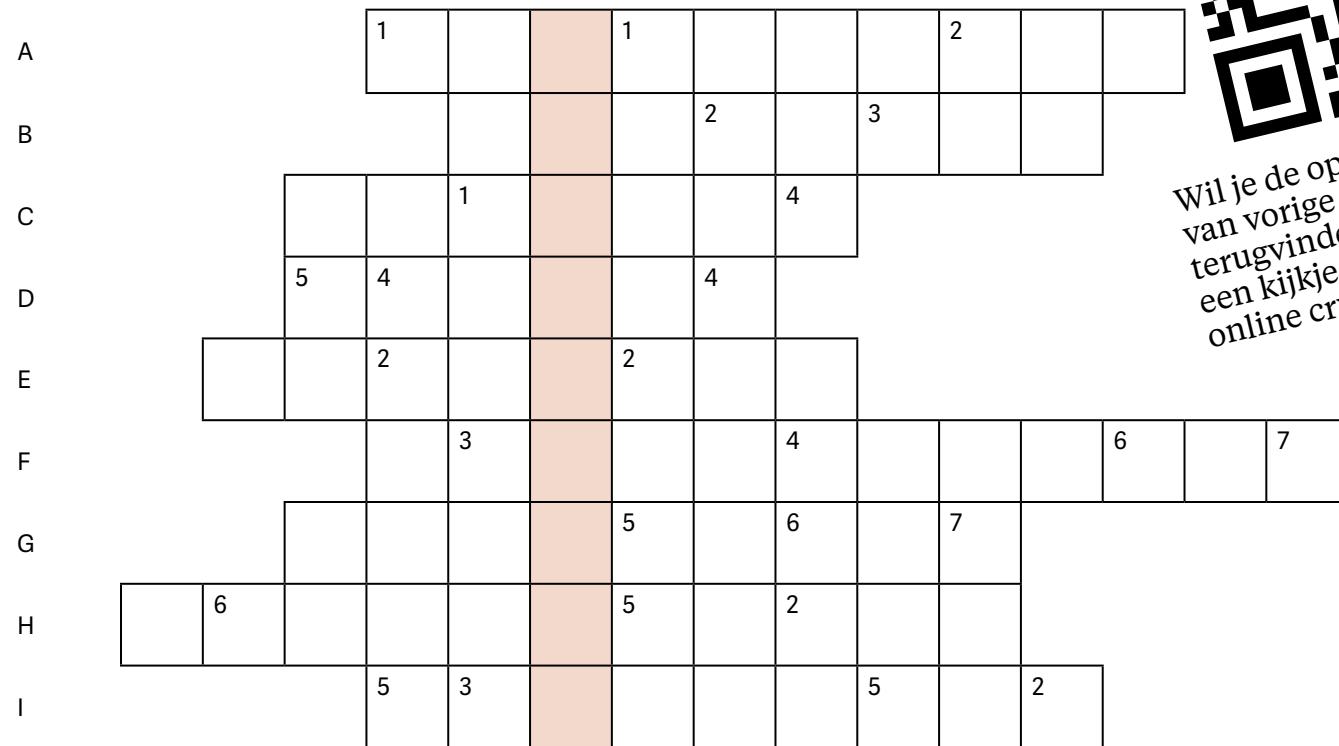
'Laat me zeggen ... een beer. Zeer knuffelbaar, maar val me niet aan, want dan komen de klauwen uit.'

Wat zou je doen met een miljoen?

'Nog meer reizen en een buitenverblijf kopen, ergens op een strand. Dan kan ik elke dag wakker worden met zicht op zee: het beste wat er is.'

Sjarels Crypto

© Emma De Wolf

Wil je de oplossingen van vorige crypto's terugvinden? Neem een kijkje op ons online cryptoarchief!

Opgaven

- A uitblinken in het aanwerven van spreadsheetskills
 B insect dat goed kan luisteren
 C vocale afdrukmaker
 D bestek in de kerktoeren
 E een lange tijd naaien langs te stoep
 F het bewind van de zee laat alles stromen
 G gerekte mening
 H het favoriete graan
 I topfilm over verpulverende slag op de borst

De winnaars van de vorige puzzel zijn **Jo Samyn** en **Peter Roelens!**
 Proficiat. Cinema ZED neemt verder contact op met jullie.

Sudoku

4		8	5		3	9		2
					1			
9		1	2	6		5		
		2	8		7	6		
	3			1		7	5	
7		9		4				1
	9	5	1		6		7	
1				5			8	
	2		7			1	9	

PUZZEL

Wordle-kruiswoord

Deze kruiswoordpuzzel is ook een geldig spelletje Wordle.

1	2	3	4
5			
6			
7			

Horizontaal

- 1 een prikkend beestje, uit kindermund
 5 de gitaarsolo van vroeger
 6 anoniem verkort
 7 alles, honkend

Verticaal

- 1 hiermee durf ik de heks te wegen
 2 niet voor
 3 fundamenteel deeltje op het spelbord
 4 tweede helft van comic

Een laatste avondmaal en beachvolleybal: het beste en gekste dat kringen je in mei aanbieden

Niet elke cantus is dezelfde. En niet elke studentenactiviteit is even voorspelbaar. 'De Kringtip' geeft je elke maand het beste en het gekste mee dat studentenverenigingen en kringen organiseren.

SILKE VUGA

Horoscoop

© Sidney Oe

Steenbok (22/12 - 19/01)

Het uitdagende kledingstuk dat je net hebt *gethrift*? Draag het, het staat je goed!

Waterman (20/01 - 18/02)

De geest van Hemingway achtervolgt je. Verwacht productieve schrijfsessies aan je thesis maar veel verwijzingen naar stierenvechten.

Vissen (19/02 - 20/03)

Het universum weet dat je jezelf niet hebt verraden door een stage bij Deloitte te accepteren. Het is uiteraard allemaal ironisch. Slaap met een gerust hart.

Ram (21/03 - 19/04)

Jij bent de uitverkorene die rock zal redden, start nu een band. Als je er al een hebt, speel beter.

Stier (20/04 - 20/05)

Je gaat deze maand op een blind date en je date blijkt écht blind te zijn. Voor jou is dat wel een troef, toch?

Tweelingen (21/05 - 20/06)

De zon en sterren lachen je toe en lijken een stuk groter dan normaal. Je hebt misschien milligram met gram verwisseld.

Kreeft (21/06 - 22/07)

Je adopteert een kip genaamd Barry, het is liefde op eerste gezicht. Barry verlaat je. Je hart breekt.

Leeuw (23/07 - 22/08)

Deze maand valt de stad Carthago eindelijk, bereid je zwaard maar voor!

Maagd (23/08 - 22/09)

Het wordt een woelige periode, blokkeer je ex voordat het nog erger wordt.

Weegschaal (23/09 - 22/10)

Je doet je best en het universum ziet het. Je wordt beloond met een oud-examen voor dat ene vak.

Schorpioen (23/10 - 21/11)

Je lot is deze maand verbonden met je kamerplant. Plan maar een begrafenis.

Boogschutter (22/11 - 21/12)

De sterren willen je zeker begeleiden tijdens het fietsen, maar dat lukt ook zonder recht omhoog te kijken. Zorg dat je niet weer op je kop valt.

Beachvolleybal met Eoos

Maandag 18 mei, 19u00

Ook al laat het weer ons meer dan nodig in de steek, toch komt de zomer dichterbij. Wat is er beter om die al in te zetten dan een potje **beachvolleybal**? Eoos vond het antwoord op die vraag: niets. In de week voor de blok kan zo een sportieve studeerpauze precies zijn wat je nodig hebt. Dus trommel je vrienden op, trek je sportkleden aan en leef je uit in het zand!

Last Bread Meal met NFK

Vrijdag 22 mei, 12u00 – 14u00

Voor twee euro koop je tegenwoordig niet veel meer, behalve bij NFK's **Last Bread Meal**. Zij geven in hun kringlokaal voor dit klein prijsje *all-you-can-eat* pannenkoeken! Alsof dat nog niet genoeg is, krijg je ook nog drank en dessert. Een betere manier om de laatste lesweek af te sluiten dan met een laatste avondmaal is er eigenlijk niet.

Chemika's slotactiviteit

Woensdag 20 mei, 16u00 – 23u30

Cocktails drinken met vrienden, hamburgers eten, nacho's delen en ondertussen genieten van een bellenblaasmachine en een Elastarun. De ideale ingrediënten voor een zomers feestje. Op het veldje voor het K-gebouw zorgt Chemika met haar **Slotactiviteit** op slechts enkele dagen voor de blok voor een avond vol sfeer, eten, ontspanning en zelfs de uitreiking van de Chemika awards. Zo moet het orkest op de Titanic zich waarschijnlijk ook gevoeld hebben. ☺

Wil je dat de origineelste activiteit van jouw faculteitskring of studentenvereniging hier ook tussenstaat? Stuur ze ons via kringtip@veto.be.

PUZZEL

KU LEUGEN

KU Leugen is Veto's satirerubriek. Humoristen, memedeskundigen en draakstekers, wees welkom! Vind jij jezelf ook zo verschrikkelijk grappig? Stuur je grapjes en memes door naar kuleugen@veto.be.

Voor meer KU Leugen: volg ons op Instagram!

BURGIE ZKT PARTNER

22-jarige toegewijde jongeman met groene vingers zoekt een vrouwelijke levenspartner. Deze gezellige kadee staat altijd open voor avontuur. Hij weet zijn bescheidenheid te combineren met een semiprofessionele Sjarels Crypto-carrière. In zijn vrije tijd vind je hem op de baan met zijn loopschoenen aan. Met zijn luisterend oor staat hij altijd paraat voor een diepgaande babbel. Met het oog op volledige transparantie lijsten we hier nog zijn potentiële red flags op: Verorbert zakken natuur tortilla chips zonder dip & heeft geen rijbewijs. Gevonden wat je zoekt? Stel jezelf voor via burgiezktpartner@yahoo.com.

Colofon

- Elias Fret**
Hoofdredacteur en v.u.
- Kimberly Vrancken**
Adjunct-hoofdredacteur
- Femke Van Crombrugge**
Adjunct-hoofdredacteur
- Pieterjan Douchy**
Redacteur Onderwijs
- Jutta Heylen**
Redacteur Student
- Antonie Schoofs**
Redacteur Internationaal
- Noah Put**
Redacteur Opinie
- Guillaume Beauprez**
Redacteur Cultuur
- Pieter-Jan Bossuyt**
Redacteur Onderzoek
- Sabine Mosman**
Redacteur Foto
- Sousanna Zacharian**
Redacteur Illustratie
- Ines Vandebek**
Redacteur TVeto
- Ella-Sofia Sneyers**
Verantwoordelijke Navraag
- Sidney Oe**
Verantwoordelijke Puzzel
- Simeon Duwel**
Verantwoordelijke Lay-out & IT
- Andreas Everaerts**
Verantwoordelijke Eindredactie
- Robin Geukens**
Verantwoordelijke Instagram

Eindredactie Antonie Schoofs, Kimberly Vrancken, Arthur Vits, Miro Vermeulen, Dreas Detobel, Jokūbas Pilkis, Amélie Braem, Guillaume 'FuzeTea, de minderwaardige variant van de veel superieurdere Lipton Ice Tea' Beauprez, Pieterjan 'Camembert Président' Douchy, Brecht Maes, Andreas 'Samenvattingen op kleitabletten' Everaerts, Mabel Apers, Liang Yu Gao, Sidney Oe, Servaas Verhelst, Eef Pannekoek, Vic Stuer, Robin Geukens **Schrijvers** Servaas Verhelst, Elias 'Papyrus' Fret, Arthur Vits, Pieterjan Douchy, Antonie Schoofs, Ella-Sofia Sneyers, Amélie Braem, Brecht Maes, Lisa Van Leeuwen, Dreas Detobel, Miro Vermeulen, Annabelle Verhulst, Noah Put, Ribe Lambaerts, Sanne Claus, Nuria Florizoone, Eli De Vlegelaer, Caro Corstjens, Manuella Ngoue, Katalin Bongaerts, Marthe Temst, Maité Expeels, Jokūbas Pilkis, Violette Vandervelden, Kimberly Vrancken, Servaas Verhelst, Siebe 'Croque monsieurs' Terrones, Silke Vuga, Kato De Bruycker, Liang Yu Gao **Vormgeving** Simeon 'Manuscripten van Jesaja' Duwel **Fotografen** Liv Fontaine, Noah 'Lullage Purexpert Solution' Put, Guillaume Beauprez, Sidney Oe, Femke Van Crombrugge, Simeon Duwel, Miro Vermeulen, Félicitée Bimina, Slebe Terrones, Gilles Wené, Sabine Mosman, Kaylie Peters **Illustratoren** Sousanna 'Koper als concurrentie tegen Ea-nāsir' Zacharian, Judith Dodd, Servaas Verhelst **TVeto** Rune Janssens, Brecht Maes, Miro Vermeulen, Elize De Ryck, Félicitée Bimina, Ines Vandebek **KU Leugen** Guillaume Beauprez, Simeon Duwel, Noah Put, Senne Dothée **Cover** Sabine Mosman **Crypto** Sidney Oe, Emma de Wolf

Wil jij hier volgende keer ook tussenstaan? Kom dan naar onze redactievergaderingen op donderdag om 20u op 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven, en beantwoord de vraag **'Welk goed van ondermaatse kwaliteit zou jij in het oude Mesopotamië verhandelen?'**

In de wiskunde heet het een verzameling.
In de biologie een rijk.
In de sociologie een groep.

Bij KU Leuven is het een netwerk van onschatbare waarde.

Bijna afgestudeerd?

Als eerstejaars alumna of alumnus ben je in goed gezelschap. Wereldwijd heb je een connectie met 340 000 slimme koppen, die heel wat gemeen hebben: een open geest, een onwrikbare ethiek en een nieuwsgierige blik, voortdurend gedreven door verwondering.

Je kan ze live ontmoeten of online spreken via KU Leuven Connect, de online community voor alumni. Dat is prettig én nuttig. Want een netwerk is al even waardevol als een diploma.

Blijf in contact met
je medealumni en
alma mater via
kuleuven.be/connect

